PLAJA NOASTRĂ UNDE E?!…

(cronica de şedinţă a Asociaţiei Umoriştilor „Al. O. Teodoreanu” - duminică, 02 august 2026, Palatul Braunstein)

PROGRAM:

1. SCÂRȚ! DE DUPĂ 33… - prezentare/lansare revista SCÂRȚ nr. 34/168 (iulie 2026), propuneri de îmbunătățire; câștigători concurs **„Vrajă la plajă”** al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna august **(„Vară pleacă! Vară vine?!”)**

2. Festivaluri de umor, din popor, pentru popor - prezentare texte trimise și premii obținute; impresii despre festivalurile de umor; regulamente concursuri

3. De (Au)gustibus - recital literar, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

4. Din vară-n vară... - *program muzical de gardă veche și folk clasic,* susținut de **Daniela Agache, Cristi Amarandei, Eugen Paul Popa, Daniel Bratu** și de alți diverși tenori și soprane

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

DE ASCULTAT ÎN BUCLĂ...

Nu poate surprinde de pe nimeni faptul că primele gusturi bune din AuGust se manifestă în cadrul ședinței lunare, a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel. E limpede că au gusturi bune toți cei care au ales să vină duminică, în miezul zilei, la Palatul Braustein, glisându-și făpturile prin aerul exagerat de cuminte, în privința respectării întocmai a codurilor colorate în galbenul și portocaliul caniculei.

Sala de la etajul doi, însă, cu atmosfera ei distinsă și potrivit condiționată, se ocupă confortabil și convingător cu un număr numai bun de participanți și

permite desfășurarea evenimentului în toată anvergura și splendoarea ce-l caracterizează.

Ne regăsim cu mare bucurie și drag, salutăm cu reverență proaspăt-reveniții de la Festivalul Internațional de Grafică Satirică și Literatură Umoristică „Umor... la Gura Humorului”. Unii fideli mai lipsesc, dar se alătură alți câțiva participanți, iluzionând ideea de a deveni fideli. Ori idealizând iluzia.

Mai sunt 10 minute până la orele 12, se lansează o probă de microfon binevenită, cu Daniel la coarde. Vocale și chitaristice. Daniel este singur la pupitru, azi orchestrează tot, căci Vasile Vajoga se află prins într-un „intermezzo chirurgical” - precizarea președintelui. Aflăm că, la ordinea zilei, avem de lămurit „cestiuni” importante și oarecum neprevăzute, de rezolvarea cărora depinde continuarea în bune condițiuni a mersului asociației.

Avem timp, apare Liuba la fără 3 minute și Daniel mai interpretează, după cum se vede și aude clar, pe transmisiunea în direct. Vine momentul în care Leobardul declară: „Să nu mai așteptăm sfertul academic sau alte sferturi!” Ni se comunică faptul că sunt necesare niște actualizări formale, birocrație curată, privind funcționarea asociației. Le rezolvăm, „enigmatici și cuminți”.

În sfârșit, dăm drumul la programul de pe afiș. Iar dulcele pasaj se face cu Daniela Agache la microfon, îmbrățișând chitara. Lansează în eter un cântec având vârsta de 28 de ani, pe versuri de Monica Râpeanu, o fostă colegă de studenție, versuri la care și Daniela a contribuit, linia melodică aparținându-i în întregime. Ne încântă apoi cu încă o piesă, una a Cătălinei Bețea, auzită cândva la Cenaclul „Flacăra”.

Daniel ia cuvântul, pentru a prezenta noul număr al revistei „Scârț”, mai lucios la copertă decât un trofeu insistent lustruit. Eh... așa a fost sugestia tipografiei. Lucios sau mat, Scârț-ul are substanță indubitabilă! Se găsește în vânzare și la Galeriile Grumăzescu, dar mai bine o achiziționăm direct de pe masă! Noi am plătit abonament anual, ca și Geli. (*Aïe*, am uitat să transmit salutări de la sora mea... Sper să fie subînțelese, permanent.)

Daniel ne citește din revistă câteva texte câștigătoare la concursul cu tema de iulie: „Vrajă la plajă”, dintre care cele semnate de Laurențiu Ghiță, Janet Nică, Nae Bunduri. Bune, rău de tot! Creațiile care nu au fost cuprinse în acest număr vor vedea lumina tiparului în revista de august. Ne este dezvăluită și tema concursului următor: „Vară pleacă, vară vine?” Din sală, se aude: „Bună temă pentru Toderașcu!”

Sunt invitați autorii care publică în numărul curent, 34, și începem cu excelenta rubrică „Rondeluri pe niveluri”: Daria Dumescu - „Rondel de secetă” și Sanda Nicucie - „Când drept...” A se

vedea și studia revista, întrucât negru pe alb rămâne din generație în generație, pe când transmisiunile în direct rezistă efemer, pe contul Claudiei Noroc, al lui Sabino Silvano Fraschini și al altor martori zeloși, ai clipei.

Ani Laiu ne citește din revistă, de la rubrica „Liru-i lir de vară bună”, poezia sa „Sub umbra teiului chefliu”. Lirică delicată, expresivă.

Daniel reiterează chemarea de data trecută, privind preluarea de către doritori - buni colaboratori serioși și muncitori, aș zice eu - a unor rubrici din revistă, în ideea distribuirii sarcinilor și responsabilităților pentru întocmirea numerelor lunare, ale publicației „Scârț”. Termen: septembrie a.c.

Alunecăm pe nevăzute înspre punctul următor al ordinii de zi: festivaluri. La proaspăt încheiatul de la Gura Humorului, cu tema „Propaganda”, Daniel a obținut premiul al III-lea și, pentru că ne-a citit data trecută creația „ȘTO...?”, acum ne prezintă una ceva mai satirică, „Deșteaptă-ne...!” Spune apoi câte ceva despre cronica pe care a scris-o în urma festivalului (prezentată în toată magnitudinea pe Fb) și despre faptul că la Humor sunt premiați și tineri/elevi ai urbei, în urma participării la diverse concursuri, pe diverse discipline. Premiată a fost și Sanda, cu premiul special „Cornel Udrea”, iar Vasile Vajoga a primit menţiune.

Daniel ne încântă cu replica lui la poemul pentru Gura Humorului și la „dedicația cu refren”, pe care i-a făcut-o Mihai Lungescu (cea cu „Bratu cu chitara”): „Lungescu cu refrenu' ”. Savuroasă tare!

Sunt enumerate festivalurile care mai urmează, dintre care la unele încă pot fi trimise creații pentru concursurile respective: „Dacul vesel”, de la Orăștie, „Întoarse ca la Ploiești”, de la... Ploiești, „Ion Cănăvoiu”, de la Târgu Jiu, „CIK DAMADIAN”, de la Botoșani. La cel de la Alba Iulia – „Alb-Umor”, termenul de trimitere a expirat.

Și iată-ne ajunși la recitalul „De (Au)gustibus”.

Dacă tot s-a retras mai în spatele sălii, pentru a se feri de bătaia directă a aerului condiționat, este poftit să vină în față Doru Melnic. Parodia pe ritmul poeziei lui Adrian Păunescu „Repetabila povară” uimește prin versificație și conținut. Urmează „Declarația unei pițipoance TV” și „Declarația unui medic stomatolog”. Doru nu se dezminte, face haz din orice, aplaudăm... călduros.

Daniel schimbă diapazonul, trece la dedicația „in memoriam”, pe care i-a adresat-o umbrei marelui Adrian Păunescu. Impresionantă, tulburătoare... „te-am văzut ca pe un abur copt cum pluteai/ în ochii mei și ai grâului”. Iar pentru a încheia momentul într-o notă de profundă emoție, Daniel interpretează

magistral poezia „Eu, diversiunea”, a genialului și controversatului poet.

Vine rândul autorului care s-a remarcat mai ales prin „țepușe”, Marian Morisena. Dânsul mulțumește pentru invitație. Printre altele, ne citește „Un cercetător britanic”, despre legătura dintre... „poponeț și gură”...

Invitatul următor este nimeni altul decât „legenda vie a umorului” - după spusele lui Daniel - domnul Ioan Frențescu. El vine cu un catren scris pe loc, „legat de faptul că mulți colegi au fost aleși membri de onoare” (printre care și el, ce-i drept), urmat de „La nudiști” și „Mini-slipul”, dar și de „În Costeștii de Vaslui”, încurajat de Daniel, chiar dacă Todo nu-i prezent. Continuă cu textele „Când n-ai talent la poza de grup”, „Te rog, Doamne!”, „Observația soției”, „Armata română, una prost dotată” și „Doamne, ajută-ne pe noi!”

Daniel cercetează sala și merge cu microfonul la noii participanți. Îmi scapă numele celui care a venit cu soția, „la invitația d-lui Ciobanu”, dar reținn numele Minodora și Constantin Ciobanu. Dumnealor sunt toți fani ai Umoriștilor.

Ani Laiu se scuză că vine mai rar la ședințe și ne citește „despre vară”, versuri în care își invită iubitul „într-un colț de univers, unde timpul de timp uită”. Din nou, expresia unor stări interioare pline de finețe.

Vine la microfon doctorița noastră, Alina Oana Colisnic. Citește o serie de analize - cum, altfel? - și panseuri, nu pansamente - legate de concediul de odihnă ocupat cu de toate, doar cu odihna, nu, „șoferul certat cu apa și săpunul” și altele. Daniel subliniază că Alina are talent de romancier.

Daniela Agache nu ne recită nimic, va mai cânta. Dar prietena sa, Ingrid, trece direct la un „a cappella” cu „noaptea aprinde focuri pân' la stele” și „basme cu Feți-Frumoși și Cosânzene”. Știu melodia... Ne recită și o poezie scrisă de Lucian Avramescu. Iar Axinte lansează „Un elefant se legăna...” Nu ne trebuie mult ca să cântăm cu toții.

Iată-l la microfon pe dl Nicolae Peiu. Dumnealui ne relatează tot ce a întreprins pentru a găsi locul unde a fost înmormântat Păstorel Teodoreanu. Din cercetările dânsului, acest lucru nu este menționat în niciun studiu dedicat remarcabilului scriitor. Dl Peiu a aflat că mormântul căutat se află la cimitirul Bellu, din București și va publica toată cercetarea dumisale în revista „Scriptor”,

a editurii Junimea, care se va bucura de exclusivitate.

Completând momentul, Daniel continuă despre al nostru Păstorel, născut pe 30 iulie și plecat în lumea de dincolo cu 10 ani după fratele său mai tânăr, Ionel Teodoreanu. Tatăl lor, Osvald, este înmormântat la Eternitate, în Iași. În continuare, Daniel recită răspunsul plin de umor și ironie, al lui Păstorel, la versurile Veronicăi Porumbacu, publicate prin anii '50 și care se refereau la Europa.

Vine momentul lui Aurel Noroc. Nu mai vrea să fie numit „extraterestru" și recită ferm poezia lui Vasile Vajoga „Eu vin". Ne încântă apoi cu „Rondel de inimă-n vers" al lui Daniel Bratu. „Mă pun bine cu șefii!", zice. Anticipând Ziua Limbii Române, de pe 31 august, Aurel încheie cu „Limba noastră", de Alexei Mateevici.

Pasionata, expresiva și dedicata Ana Ștefănică ia microfonul, dă drumul la fondul muzical și interpretează cu emoție cântecul „Bun rămas", din repertoriul Mirabelei Dauer.

Deja fidela Luminița Iurașcu ne citește creația sa lirică „Apus la mare" și o încercare de catren umoristic, cu „Ea, citind într-o ceșcuță/ El, privind după o blondă."

D-na Elena Bostan pregătise două texte, dar, constatându-ne obosiți, citește doar unul, pe care îl consider impresionant: „Mă-nchin fulgilor cărunți, de pe câmpul îngenunchiat sub smoala nopții, [...],/ Mă-nchin poveștii abia-ncepute și mă rog să nu mă grăbesc și să o trăiesc până la capăt."

Șugubățul Axinte ne citește „Amintiri", desigur, de-ale lui Pribeagu, după care încă un text, de astă dată al lui Dumitru Speranța, umorist despre care chiar aș vrea ca Axinte să ne spună mai mult, cu orice ocazie ar dori.

Iat-o pe Liuba, care evoluează fără microfon și căreia Daniel îi adresează gluma preferată, numind-o „Patricia". Mama îi spunea „Când te simți tristă, gândește-te la ceva frumos." Iar Liuba spune astăzi: „Când mă simt tristă, mă gândesc la tine, mamă." Și continuă cu „Gând bun, de la mama", care conține „Arta de a nu fi un om comun, ci unul strălucitor. Simplitatea înseamnă frumusețe".

Tot fără microfon, Daniel îl poftește la

rampă pe Consulul onorific al Franței la Iași, Radu Grădinaru, ca să ne impresioneze din nou, cu lirica lui de o sensibilitate aparte. Despre ce? Despre „Iubirea aceasta, un fel de întâmplare albastră a mării"... Cu totul remarcabile versuri! Daniel îi repetă invitația de a trimite texte pentru revistă. Mă angajez să-i reamintesc.

Tot la „Augustibus”-ul din program, vine în față Daria, cu texte bune de tot, pe care, din pudibonderie, nu le transmit în direct, apoi „Dragoste la vârsta a treia”, după care ne citește o epigramă netrimisă la concursul de la Ploiești, la tema „Petrol și gaze”, și una citită la Mizil, da, cea cu „Capulete”. Inspirată maxim, Daria!

Daniel intervine cu unele texte din revistă, remarcate la tema de concurs „Vrajă la plajă”. Ne citește producțiile semnate de Constantin Bidulescu, Janet Nică, Nae Bunduri. Iar din sală, se suprapune dl Peiu, cu „ouăle clocite-n soare”...

Sanda repetă lovitura de vara trecută, cu „De-atâta mare”, din ciclul „Un rondel la malul mării”, din care citez finalul: „Se naște Scârțul - o revistă vastă, / Pe plajă, azi, în mijlocul naturii,/ La fel de cunoscută-n lumea voastră,/ Precum sunt eu, când, etalându-mi nurii,/ De-atâta mare, m-am făcut albastră.” Talentată și inspirată foc, ca-ntotdeauna!

Mă prezint și eu, cu poezia „s-ar putea”, pe care intenționez s-o includ în volumașul cu numărul 8, de la anul.

Micro-recitalul Danielei Agache constituie un moment muzical deosebit, cald și autentic, mai cu seamă că Daniela a pus pe muzică și versuri de-ale maestrului Vasile Vajoga. Felicitări, Daniela!

Destinderea și încântarea de final ne sunt oferite de interpretul și compozitorul nostru excepțional, Leobardul Daniel, cu minunatul „Se poate”, de ascultat în buclă, dimineața, la prânz și seara.

Facem poza de grup fără Morisena, care s-a strecurat din sală ceva mai devreme. Dar și fără Sabino, chemat de o urgență căreia nu i-a putut rezista.

Ne despărțim și plecăm care-ncotro, spre a mai îndura o perioadă de caniculă, pe când Dunărea scade surprinzător de mult, drept pentru care ne paște o limitare a consumului energetic, că n-aș vrea să folosesc cuvântul urât „blackout”. Îmi vine să spun că omul e depășit de tot ce a fost el însuși în stare să creeze, dar ar suna prea frumos. Așa că voi spune pe şleau: ţărişoara a luat-o la vale, cu conducători incapabili, nedemni, şi intenţii răuvoitoare ce vin de „undeva”. Fără vreo legătură cu canicula. Este părerea mea şi n-o voi dezvolta aici. Om trece noi și peste asta... Să fie sănătate, pace și iubire!

Anica/ Nușa voastră, cu drag mare și încredere în bine

Liberté, égalité, la revedé!

C. PĂTRĂȘCAN

CONSTANTIN MOLDOVAN

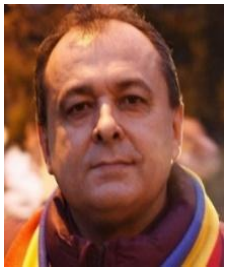

NIMIC DESPRE FOTBAL!

Trăim timpuri în care se dovedește că nu prea știm să… trăim! Suntem, pe plan mondial, într-o situație asemănătoare celei premergătoare anului 1939, însă continuăm să ne amăgim că totul va fi bine. Acțiunile agresive ale anumitor state sunt tolerate, chiar încurajate, iar cei care promovează idei extremiste nu se mai ascund, devenind din ce în ce mai vocali. Spațiul carpato-dunărean nu este scutit nici el de probleme, instabilitatea - manifestată sub diverse forme! - punându-și amprenta într-un mod neplăcut pe existența noastră cotidiană. Cu gândul doar la bani, la măriri, la câștiguri care să ne facă mari și tari, ne îndepărtăm tot mai mult de Dumnezeu, de ceea ce mai înseamnă astăzi onoare, principii, credință. Încet, încet crește numărul de aplaudaci, de pupători de mâini, conduri sau… alte alea, dar ceea ce mă oripilează de-a dreptul este că mulți ajung să se mai și laude cu asta. Este incredibil cum o mare parte din acest popor s-a transformat într-o imensă masă de manevră pentru câțiva mincinoși, oportuniști, „descurcăreți” îmbogățiți peste noapte, în schimbul unor zâmbete false și a unor firimituri aruncate peste umăr de către aceștia. Ba mai mult, cum apare câte unul care dă semne de verticalitate „stăpânii” își asmut „cățeii” asupra lui pentru că - nu-i așa?! - râul, ramul și tot ceea ce mai mișcă în țara asta sunt doar ale lor și ale urmașilor urmașilor, în conformitate cu dorința celor mulți și… care o fac pe deștepții. Amin!

Un proverb islandez spune că „Dacă vrei să fii onorabil față de tine însuți, asociază-te cu oameni onorabili.”

Nah, se adună fiecare așa cum poate!

PRINTRE CUVINTE…

(manifest pentru sănătatea poporului!)

Mi-e greață și îmi vine să vomit
Când văd, în jur, atâta falsitate,
Atâția prefăcuți ce compromit
Ideea de onoare și dreptate.

Mi-e scârbă, pur și simplu, să-i aud
Rostind cuvinte,-așa, „în dorul lelii”,
Încât ar înțelege-orice zălud
Că nu-i decât un joc al păcălelii.

Mi-e silă când prin viață se rotesc
Pozând, cu gesturi amplu studiate,
În ceea ce nu sunt, ba chiar gândesc
Că-s cei mai cei și că le știu pe toate.

Ei se închină, zilnic, doar minciunii,
Dorind să pară drepți, cinstiți, spontani,
Căci asta fac, de-o vreme, neica… unii,
În goana lor nebună după bani.

Dar fi’ndcă tot mai sunt, știind acestea,
Aplaudaci, obișnuiți să… pupe,
Eu mă opresc, finalizând povestea,
Rostind neacademic: mi se rupe!

Și mă retrag, râzând printre cuvinte,
Pe drumul care duce-n absolut,
Cerându-vă atât: să țineți minte…
Adio, cele bune, vă salut!

Până săptămâna următoare vă doresc să fiți iubiți, iubind!

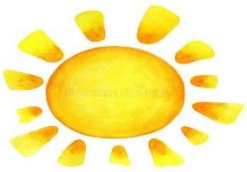

GRIGORE DOBREANU
(n. 14.08.1949)

UN KOJAK ȘI JUMĂTATE

„Bald. Gogu Bald.” Sau Pann Duru. Așa s-ar fi recomandat, în imaginația mea, care l-am pomenit, fără ca el să mă știe, prin 2018, la un festival ieșean. Mi s-a părut o stâncă, un Sfinx pus pe poante bubuitoare, scoborât printre dealuri doar așa, *să se râdă* de noi. Nimicitor, un uriaș de poveste, pe care Tudor din Vladimiri l-ar fi lăsat în calea eteriștilor veniți să-l mărtrășească și ar fi pufăit la marginea celebrei fântânii părăsite, fără de griji.

Mai târziu, l-am descoperit slăbit, cizelat de vânturile Transalpinei, dar tot ager, „șuguind” de mama focului, spre amuzamentul general, la Orăștie, cu un alt oltean feroce și bum-bum, „Scârț-îitor” prin vocație, Janet Nică. Propăvăduitor de „Hohote”, din acea Bucovină a Olteniei carele-i Târgu Jiu, la dreapta sau la stânga lui Mihai Lungescu, mister Grig, alias Gogu Pannduru, s-a reprofilat pe sarcini de reprezentare și de primire a oaspeților, îmbrăcat în haine de colecție oltenească, spirit neaoș ce este, cu pâine, sare și țuică de bună calitate, râzând a bunic bun de cei poftiți la belșug. Parcă-l aud, din când în când: „Lăsați copilele să vină la mine!”.

În „Scârț-ul” trecut chiar a fost afișat în duel epigramatic mai vechi, cu numitul Tataia (Constantin Iurașcu). Cel căruia pare acum să îi ia locul de blând pișicher, cu glume mai noi sau mai vechi pe genunchi.

Când noi, cam uitați prin ținutul cocorilor și al rândunelelor, îl întrebăm:„ Bald? Gogu Bald?”, el zâmbește îngăduitor, mestecând scobitori ca pe glume, cum enigmaticul Kojak. Mulți ani fermecați și străluce!

Daniel Bratu

QUO VADIS

Jalnica umanitate
Tot mai des totalitară,
Tinde către unitate...
Unitate militară?!?

ALEGERI LIBERE...

Dacă ne-am putea alege
Omul să ne reprezinte,
Am vota cu toții-un rege
Și l-am pune președinte.

HOROSCOP...

În Zodiac e scris că eu,
Născut în august, sunt un Leu;
Nu știți, cumva vreun calendar
Să mă preschimbe în Dolar?!

UNUI MEDIC EPIGRAMIST

Dilema asta mă separă
Și mă apropie de tine:
Când tu, ca doctor, mă faci bine,
Epigramistul mă omoară!

LA VÂRSTA A TREIA

Urmând principiul țărănesc,
Deși eu cred că e zadarnic,
Mă zbat să supraviețuiesc,
Dar știu c-am să regret amarnic.

NECAZURILE UNUI PARLAMENTAR

Muncesc de-o viață, ca un câine,
Pentru bucata mea de pâine
Și-acum, la pensie, ce fac?!
Mănânc, ca prostul, cozonac.

Grig Marian Dobreanu

ELIS RÂPEANU
(n. 27.08.1939)

ALEGERE JUDICIOASĂ

Frumos și bine situat,
Un controlor s-a însurat
C-o divorțată, încântat
Că ia un bun verificat.

UNEIA

Ea știe viața cum s-o ia,
Căci are daruri neștiute:
Virtutea de a renunța
Și renunțarea la virtute.

PACE ȘI RĂZBOI

Un unchi bogat, de-o vreme, zace
Că-i dus la viața de apoi:
El doarme în eterna pace,
Moștenitorii-s în război.

DIFERENȚĂ

Cortina are rol exact
Ca fusta și-alte mici veșminte,
Dar prima cade după act,
A doua pică înainte.

RIDICAREA LA PUTERE

Adam, când o văzu pe Eva,
Cu sâni ce aerul despică,
Simţi că-n trunchi se-adună seva
Şi-n faţă frunza se ridică.

GEORGE CORBU
(n. 17.08.1940)

UNUI CRITIC

E stăpân pe meserie,
Pe deasupra om de fier,
Când începe el să scrie
Toate operele pier.

AXIOMĂ

Bătrânețea-i ca pecete
Vârsta marilor regrete,
Bine-ar fi să cari pe scări
Mai puține remușcări.

CUPLU

El e cobră, ea e cobră –
Legătura lor e sobră.
Ce-i apropie? Destinul?
Sau, în primul rând, veninul?

COLEGIALĂ

Cu băiatul meu, Costel,
Mă împac destul de bine:
Eu fac teme pentru el,
Iar el doarme pentru mine.

DE-AM PUTEA...

De-am putea să fim eroi
Învingându-ne pe noi,
În ograda orișicui
S-ar găsi numai statui!

NELU VASILE
(n. 07.08.1949)

INTERPRETARE

Un african privatizat,
Recunoscut ca om integru,
În România-i acuzat
C-a promovat... munca la negru!

ALESUL NOSTRU

Cu stilu-i angajant, decis,
Fără a naşte bănuieli,
A-nfăptuit tot ce-a promis:
Farse, minciuni şi păcăleli.

ŞMECHERIE OLTENEASCĂ

Spunea un hâtru cu temei
Vorbind despre oltenii toţi:
Nu-i niciun şmecher între ei,
Că ăştia din născare-s `oţi!

AM FOST FELICITAT LA PENSIONARE

Nepoţii mi-au urat prin ploaie,
Rupându-mi inima în două:
„Un secol să trăieşti, tataie!
Şi pensia să ne-o dai nouă.”

„BANUL E OCHIUL DRACULUI”

Doamne, minte să le dai
Celor ce, cu greu, discern,
Că bogaţii sunt în Rai
Când, de fapt, sunt în infern.

GEORGE CEAUŞU
(n. 07.08.1951)

MIRE LA OPTZECI DE ANI

Dintre-atâtea fete tute
Vrând să-i afle vieţii rostul,
A ales - la senectute -
Una... şi-a murit ca prostul.

VIAŢA LA ŢARĂ

Soarele pe cer străluce,
Oamenii la muncă ies,
Doar muierea mea îşi duce,
Perna sub umbrarul des.

UNUI FUNCŢIONAR CORUPT

La un cap de acuzare,
În curând o să ajungă
Un funcţionar ce are
Mâna excesiv de lungă.

MĂSCĂRICI

Ce vă spun eu nu e banc
Regii, la amuzament
Aveau doar un saltimbanc
Noi... avem un Parlament!

AUTOEPITAF

Ca pescar de apă dulce,
Când m-or duce... să mă „culce”,
În ostrovul dintre ape...
Mult aş vrea şi-un somn pe-aproape!

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

2 AUGUST – ZIUA SURORII

Sărbătoresc acum cu sora mea
Această zi, -ntrebându-mă, în fine:
Eu ce m-aș face, oare, fără ea?
Dar mult mai greu i-ar fi ei fără mine...

4 AUGUST – ZIUA FEMEII SINGURE CARE MUNCEȘTE

CÂND MUNCESC PE BRÂNCI ACASĂ
În doi de-am fi, mi-ar fi mai bine,
Dar eu muncesc, iar el nu vine.
Când va sosi, deci, înapoi,
Va fi război!

5 AUGUST – ZIUA MUNCII DIN GREU

Muncesc eu pe brânci și conchid
Că-i dat soației astfel mereu;
Și soțu-mi muncește, din greu, ...
Golind zeci de sticle rapid.

ÎNTR-UN ORAȘ DE PE LA NOI,
LA UN FESTIVAL DE EPIGRAMĂ,
CÂND ESTE ȘI ZIUA ORAȘULUI
Când vine festivalul e-o plăcere,
Orașul e-mpărțit, de bună seamă:
Sunt cei ce savurează-o epigramă
Și cei ce gustă numai mici și bere.

UNUI OM MUNCITOR

Mai circulă o zicătoare,
Ce-i veche, de îmi stă în gât,
„Că lenea n-are de mâncare’’,
Iar, de munceşti, ai tot atât!

10 AUGUST – ZIUA LENEVIEI

CALCUL RAŢIONAL

El ştie: „graba strică treaba”,
Cum spune vorba pe la noi,
Deci la-nceput va sta degeaba
Și-i vine lenea mai apoi.

UNUIA CU DOI STĂPÂNI

Noi vedem indicii clare,
Doi stăpâni în viaţă are:
Statul permanent degeaba,
Lenea, până-i gata treaba.

PROVERBIALĂ

Azi ştim că lenea n-are leac,
C-a fost cucoană veac de veac
Şi, fără trudă,-i este bine…
E rău de cel ce-o întreţine!

31 AUGUST – ZIUA LIMBII ROMANE

EVIDENŢE
Trecut-au anii-n şiruri de cocori.
Pe scena vieţii, ca umili actori,
Vedem: cei tineri azi sunt diferiţi,
Iar noi, babacii, suntem depăşiţi.

Ei au acum poveşti cu *happy-end*.
De nu le ştim, noi nu suntem în *trend.*
Vezi *show-uri* zilnic la TV, de vrei,
Gagici ce-s *cool* şi *tipi* ce sunt *O.K.*

Sunt mai *mişto un piercing* de îşi pun,
DJ u-i *naşpa* - auzim că spun;
Vorbesc pe mess, aşa am constatat,
Pe *Facebook* poze spun că şi-au *postat*.

Ne străduim, pricepem cât de cât;
Dicţionar ne trebuie, atât!
Dar este grav c-aşa s-a întâmplat,
Căci limba noastră ei au mutilat!

MIRELA BUTNARIU ***(redactor Crai Nou, Suceava)***

DULCE-AMAR, MAI MULT AMAR

Neîndoielnic, cele două erau mamă și fiică. Două blonde, una foarte frumoasă, îmbrăcată cu grijă pentru detalii, și cealaltă - o fetiță de vreo 10 -12 ani, clar fata mamei, cu siguranță o frumusețe în viitor.

Le-am găsit pe scaune, în metrou; mama părea calmă, senină, în timp ce fetița era vizibil posomorâtă. Au mers în tăcere, preț de câteva stații.

La ieșire, pe trotuar, le aștepta un bărbat, căruia fetița i-a sărit în brațe, bucuroasă, în timp ce privirea mamei s-a împietrit.

M-am uitat la ei, încercând să „citesc” ce se petrecea în fața mea în momentele alea, fără să judec, doar privind.

Și am înțeles, mai ales după ce am văzut fața mamei: era sfârșit de săptămână și venise să o aducă pe fetiță la tatăl ei.

Copilul stătea în brațele acestuia și îi curgeau lacrimile, privindu-și mama. Se voia în două locuri și asta nu era posibil.

În momentul ăla m-am gândit că, dacă ar fi să ilustrez un divorț, atunci copilul acela, fericit în brațele tatălui, dar privindu-și lăcrimând mama, ar fi fost cea mai sugestivă și reprezentativă imagine.

Și am rămas privindu-i: pe tată, mergând repede cu fetița în brațe și pe mamă, pășind încet spre stația de autobuz.

O felie de viață, dulce-amară.

Mai mult amară.

DE LA IAȘI LA VIENA

Am fost la Viena, stimați prieteni. Nu am stat mult, doar cât să-mi iau tractor.

Îs la arat cu Tudor, desigur.

ALINA OANA COLISNIC, Iași

MAȘINĂ NOUĂ

În fiecare zi, o provocare pentru noi, ăștia de nu șofăm, este modul în care ne întoarcem acasă. Dar în ziua aceea soluția era simplă - cu minigrajdul pe roți, ăsta fiind mașina Sofiei, o colegă urgentistă. Mi-e dragă Sofia. Este empatică și mie mi se pare frumoasă. Cu forme rotunjoare - asta nu mă deranjează la alții, ci doar la mine - cu un păr foarte lung, în care sunt mereu măcar două culori, cu un nas ușor obraznic, în total contrast cu personalitatea Sofiei. Căci orice s-ar putea spune despre ea, doar că este obraznică nu. Ce nu pot eu să înțeleg este dorința ei de a-și pune gene false. Nu ar fi o mare problemă, dar genele astea au o personalitate proprie și te părăsesc pe rând, nu toate deodată. Iar în cădere îți desprind și genele din dotarea personală, așa încât rămân zone de gene lungi și arcuite, alternând cu zone fără gene deloc. Drept este că sunt în ton cu unghiile cu gel, prea lungi după gustul meu, dar niciodată toate zece deodată, pentru că mereu măcar una a rămas agățată pe undeva.

Mașina Sofiei este însă ceva ce eu nu am putut să îmi imaginez că există. Pe dinafară nu frapează nimic. Când vrei să deschizi portierele începe aventura. În spate trebuie să te poziționezi pe stânga dacă vrei să intri în mașină, portiera din dreapta fiind înțepenită pentru veșnicie. Ca să o deschizi pe cea stângă, trebuie să te înfingi bine pe picioare, să îți iei o bază de susținere largă și apoi să tragi zmuncit și cu toată forța. Am exersat ceva până să îmi iasă. După ce o deschizi, aproape că ai vrea să o închizi repede la loc. Te izbește mirosul de țigară. Sofia fumează. Și pare că vrea să recicleze mucurile, pentru că nu le aruncă. Scrumiera se revarsă și pe lângă ea mai există niște pahare de carton pline ochi cu mucuri. Tapițeria poartă urmele a tot ceea ce copiii Sofiei au mâncat de-a lungul vremii în mașină. Iar pe spatele scaunelor din față găsești urmele tălpilor lor, făcute după ce probabil au frământat niște noroaie înainte să urce în mașină. Pe bancheta din spate sunt pungi cu tot felul de gustări - pufuleți, biscuiți, covrigei, sărățele. Cele nedesfăcute sunt în siguranță, chiar dacă unele au ajuns, probabil la vreo frână, pe jos. Cele desfăcute însă nu au reușit chiar toate să sfideze gravitația, așa că unele s-au răsturnat, conținutul amestecându-se cu țărâna sub care ghicești că ar fi niște covoare de mașină.

Aproape de Iași, o aud pe Sofia spunând: „Am uitat să îți zic - îmi cumpăr mașină nouă.” Calculez repede în gând că până să ajungă mașina nouă să arate precum asta, voi fi deja pensionară și simt cum un val de fericire mă inundă. Ea însă continuă: „Și nu ni se va mai suprapune programul. În urgență vom trece la ture de 12 ore.”

Fericirea se scurge precum un nor mânat de vânt, care se face din ce în ce mai mic, până ce nu se mai vede deloc...

VLAD LOGIGAN, București (actor, Teatrul Mic)

HANUL ANCUȚEI CU... SENZOR

La Hanul Ancuței, lângă Roman, han cu tradiție și vechime, cântă Billie Eilish în buclă, peste pârjoale moldovenești și ciorbă cu coadă de vițel. Buda e în curte ca la orice han cu istorie, iar la WC lumina e cu senzor. Dacă stai nemișcat câteva secunde, riști să dai din mâini ca mine, așezat, sperând să reaprinzi lumina printr-un gest de coridă așezat pe WC: Ole!! Palinca de pere e foarte bună. În România poți să guști palincă și să conduci, dar nu în aceeași zi. Murăturile sunt în saramură. Billie Eilish continuă, pare că Ancuța ascultă tot albumul.

COCOLEAȚĂ

Un bătrân, printre rafturi la Mega, dă un telefon. Are volumul dat foarte tare, așa că aud ce îi spune soția, mai exact:

- Da, cocoleață.

Apoi ei vorbesc despre un odorizant, de care e mai bun, de care preferă ea să fie. La final, ea îi spune:

- Da coco, bine, puișor.

Uneori, vreau mai repede la bătrânețe. Să ai liniștea să vorbești așa cu cineva, să-l alinți cu un cuvânt care pentru voi înseamnă toată viața…

TOLSTOI ȘI MANELE

Un hotel proaspăt renovat, lipit de Teatrul Mic, are un *rooftop*, o terasă sus. Aseară, jucam Anna Karenina, iar finalul a fost acompaniat de sus de muzică tare, țipete și strigăte. În sală, din fericire, nu se aude, dar noi, ieșind și intrând în scenă prin curtea din spatele scenei, am făcut o perindare între scene de Tolstoi și ritmuri de manele. Și că erau manele m-a deranjat mai puțin ca volumul decibelilor și țipetele de sus.

Ce mi-a lăsat, de fapt, un gust amar e că, ieșind după patru ore de poveste, obosiți, scurși - nu e chiar ușor să joci personaje la temperaturile lui Tolstoi, strada nu ne-a lăsat să plecăm acasă cu povestea Annei, ci ne-a îmbrățișat, deopotrivă actori și spectatori, cu decibeli și ritmuri… necerute. De ce n-am sunat la Poliție?, veți spune. Pentru că eram un conte, iar scandalul de tip maidan îmi displace și când nu sunt, dar mai ales când sunt un conte. Însă diseară joc un porc, tot acolo.

PREMIERE, PREMIERE... !

M-au sunat să mă pună premier. Le-am zis că nu pot, pentru că mâine joc, oricum, Tartuffe sau Impostorul.

*

Mi-a venit rezultatul testului de inteligență. E negativ. Accept.

DE-ATÂTA MARE…
(din ciclul: un rondel la malul mării)
De-atâta mare m-am făcut albastră
Şi simt albastru şi pe cerul gurii,
Privind în larg la limita arsurii,
Niţel deşteaptă, jumătate proastă.

Sunt cum s-ar spune azi, muma pădurii
Şi-n altă viaţă pasăre măiastră,
De-atâta mare m-am făcut albastră
Şi simt albastru şi pe cerul gurii.

Se naşte „Scârţul" - o revistă vastă
Pe plajă, azi, în mijlocul naturii,
La fel de cunoscută-n lumea voastră
Precum sunt eu când, etalându-mi nurii,

De-atâta mare m-am făcut albastră.

Sanda Nicucie

RONDELUL DECADENT

„Rondelul decadent", nu-l uit nicicum.
Era-n amurg o lungă zi de vară...
Nevasta mea, cu ochii ca de fiară,
Ce-n sat e renumită prin consum

De bere, țuică și rachiu de pară,
Băuse mult, dar haideți să rezum:
„Rondelul decadent", nu-l uit nicicum.
Era-n amurg o lungă zi de vară,

Când tocmai ea o păruise-n drum
Pe una, confundând-o într-o doară
Cu cea, în patul căreia, spre seară,
În șoaptă-i recitam dintr-un volum,

„Rondelul decadent". Nu-l uit...nicicum!

Daria Dumescu

RONDELUL DEZAMĂGIRII

Nu am decât să beau, să beau,
Căci viaţa e o murătură,
Oraş cu fete pe centură,
Ce, altădată,-mi surâdeau.

Nu vreau, dar trebuie să vreau
Să-mi vină vinul mură-n gură...
Nu am decât să beau, să beau,
Căci viaţa e o murătură.

Şi, dacă vremurile mi-au
Prezis bairam de anvergură,
Eu beau să uit de băutură
Şi. pentru asta, spun pe şleau:

Nu am decât să beau, să beau.

Janet Nică

RONDELUL PAŞILOR DE LUT

În lumea paşilor de lut,
Pe uliţe de timp uitate,
Extrag din clipe nestemate,
Sfidând mileniul decăzut.

Plăceri cu chip de Belzebut
Te imitau, eternitate,
În lumea paşilor de lut,
Pe uliţe de timp uitate!

Cu îndrăzneală de mamut
Ce deborda de-aviditate,
Vânam iluzii vinovate
De pe un gând contrafăcut,

În lumea paşilor de lut...

Camelia Ardelean

O SĂ MĂ DUC LA DRACU'…

O să mă duc la dracu', măi, scumpete,
Cu trenul ăsta negru, putrezit,
Ți-am așteptat privirea, n-ai venit
În gara noastră plină de schelete.

Mă adorai cu buze de granit,
Degeaba mergi pâș-pâș printre regrete,
Ți s-a topit iubirea-n creuzete
De plictiseală. Totul s-a sfârșit.

Mă bântuie Crăciunuri decrepite,
În cimitir foșnește trist un brad,
Stafii de globuri clincăne, ciobite,

O lumânare-arzând mi-e camarad;
Speranța-i conchistată de artrite,
Dar tot mi-ești Rai în drumul către Iad...

Florin Rădulescu

SONET VILLONIAN

Atunci când văd că-mi este gol paharul,
Îmi torn iar vin, că vreau să mă îmbăt
Și-apoi să plec încet, departe, hăt,
La țărmul unde s-a sfârșit hotarul.

Sub merii troieniți ca de omăt
Voi face-n nopți la stele monetarul
Și-ntocmai ca demult, Villon, tâlharul,
Nu-mi voi întoarce calea îndărăt.

Lăsând porunca vremii să se-ntâmple,
Zăresc, cu pumnii adunați la tâmple
Balade și povești topite-n vin;

Și-n scurgerea clepsidrelor de sare,
Îmi voi găti bocceaua de plecare,
Să-l caut pe poetul-pelerin.

Vasile Vajoga

SONET PENTRU MAMA!

Atunci când te încearcă mari tristeți,
Ajunge să rostești cuvântul „MAMA”
Că-ți piere, din privire, toată teama
Și poți păși senin prin dimineți.

Oricât de mare-ar fi, în suflet, drama,
Cea care are, parcă, șapte vieți,
La fel ca-n zorii primei tinereți,
Îți șterge ochii,-n lacrimi, cu năframa.

Și prinzi puteri atunci când ea se roagă
Să-ți fie ție bine, să răzbești,
Să nu te-atingă relele lumești;

Căci MAMA e ființa cea mai dragă,
Iar tu te simți un fel de semizeu
Și îți zâmbește,-n gânduri, Dumnezeu!

Constantin Moldovan

ÎN UMBRĂ. LA MĂNĂSTIRE

E-o liniște a umbrei când foșnește
Din raze mari, o zi mântuitoare,
Lăsând în urmă pete mici de soare
Și frunți ce-s azi plecate creștinește.

În iarbă-i fir de stea vindecătoare
Și-i nod de duh ce-n suflet ne dospește,
Că-i drum, pe-aici, plutind dumnezeiește,
Din cap în vârf de îngeri cu picioare.

Ci-n jur, ca-ntr-o scenetă cu sfințire,
Dispar păcate-n aerul lichid,
De mir și har ales, cu des vrăjire,

Că-n sinea lor, greșiții se închid
Și-n fiecare urcă-o mănăstire,
Iar sfinții-și mișcă degete prin zid.

Daniel Bratu

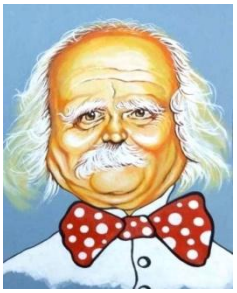

FUGA DE BACH (continuare)
(un roman mititel)

22

Criminalul în serie îşi agită brusc mâna dreaptă, cu scopul de a alunga o muscă verde. Hanibal se fereşte instinctiv.

- Nu te speria, omule, zice criminalul, că nu-ţi fac nimic. Eu sunt un om paşnic. N-am omorât încă pe nimeni.
- Cum vine asta? Nu eşti criminal în serie?
- Ba sunt. Dar sunt locţiitor.
- Nu înţeleg.
- Acum zece ani, un prieten de-al meu, om cu mulţi bani, şi-a lichidat nevasta, după ce a prins-o cu antrenorul de fitness. M-a rugat să recunosc că am omorât-o eu. Ce era să fac? Mi-era prieten iar eu eram şomer, aşa că am recunoscut. De atunci, toţi prietenii îmi cer să recunosc că le-am mierlit nevestele. Lucrul nu-i uşor, pentru că, mai întâi, trebuie să-mi înscenez o evadare. Până acum, am comis cu maximă cruzime paisprezece crime odioase, cu premeditare.
- Eşti un altruist grozav!, exclamă Hanibal, admirativ.
- Stai să vezi că asta nu-i totul. Anchetatorii îţi cer să le descrii fapta cu lux de amănunte. Trebuie să inventez tot felul de poveşti. Istoria criminalisticii s-a îmbogăţit cu metode noi şi atroce. Imaginaţia mea nu mai cunoaşte limite. În final, după ce am să ies de aici, voi scrie o carte. Cu ea am să sparg piaţa şi am să mă îmbogăţesc!!!

23

- Să te îmbogăţeşti din scris ?! Este imposibil, îi taie Hanibal elanul. Şi eu sunt scriitor şi sunt lefter.
- Nu te supăra, dar ce scrii matale ?
- Poezii.
- Normal că eşti lefter. Cine mai citeşte în ziua de azi poezii, pe bani? Pe când o carte intitulată „Crimele odioase ale secolului 21” se va vinde ca pâinea caldă. Un editor din Videle mi-a dat deja un aconto. Să-ţi citesc titlurile unor capitole: „Femeia ştrangulată cu o curea de ceas deşteptător”, „Orgasm cu verde de Paris-Dakar”, „Blonda măcelărită cu un satâr fără coadă”, „Soţie de miliardar înecată în şampanie franţuzească contrafăcută”, „Roşcată nimfomană moartă după vibratoare cu scurt-circuit", „Brunetă focoasă care a avut un foc de pistol la inimă”, „Consoartă infidelă ghilotinată cu briceagul în timp ce citea biografia lui Robespierre”...
- Gata, m-ai convins, intervine Hanibal. Recunosc că vei avea un succes nebun şi vei deveni unul din cei mai mari scriitori români contemporani. Asta cu condiţia să foloseşti metafore terifiante, atunci când descrii creierii de pe pereţi şi băile de sânge din dormitoare.
- Voi ţine cont. Îţi mulţumesc pentru sfat. Voi folosi cele mai abominabile figuri de stil. Eşti un om tare cumsecade şi de aceea am să te rog să-mi scrii tu prefaţa.

(va mai fi)

Mihai Frunză, rromancier

UN CANIBAL PE PLAJĂ

- Ce fac fetele la mare
Ce-s roşcate, blonde, brune?
- Vin şi se prăjesc la soare.
- Dar ce, crude nu sunt bune?

Constantin Bidulescu

BĂTAIE

Nu-i de vină salvamarul,
Omu-i o bijuterie,
Dar aici la Eforie
Sunt și pești… ce dau cu parul.

George Eftimie

SEZONUL ESTIVAL

Fu la Neptun cu portofelul plin,
Să lase vraja mării să-l îmbete;
Dar după-o bere și un prânz puțin,
Se-ntoarse-acasă în chiloți și-n ghete.

Grig Dobreanu

FRUMOASA CU BODYGUARD DISCRET PLASAT
Bronzată și frumos dotată,
Pe plajă-i o reală vrajă;
Am vrut s-o acostez odată,
Dar am luat-o rău pe coajă.

Tony Andreescu

CE ȚI-E ȘI CU NOROCUL...

Văzând o potcoavă pe plajă,
Nevastă-mea arde ca jarul
Și-aleargă cuprinsă de vrajă
Sperând să găsească- armăsarul!

Daria Dumescu

EU SUNT MERLINUL SEPTUAGENAR…
Eu sunt Merlinul septuagenar,
Mi-e roba cu luceferi ponosită,
Chiar și bagheta-mi este îndoită
Și-am dus-o s-o îndrepte un fierar.

Cazanul cu licori e afumat,
Iar bufnița e chioară de un ochi,
Fac vrăji nevinovate, de deochi,
Am un motan, dar e și el castrat…

Mi-am ridicat hogeacul lângă port,
M-amestec seara printre lupi de mare,
Pot să învii de-aicea pe oricare,
Doar eu rămân pe jumătate mort.

Tot sper s-apară-o Circe din neant,
Să mă vrăjească-n mod ireversibil,
Să uit de tot ce pare imposibil,
Să dobândesc tării de diamant.

Privesc de sus tăcutele maree,
Cu steagu-n bernă, trece iarăși anul,
Visez să-mi intre-n suflet o femeie…
Dar în zadar, m-a blestemat motanul!

Valentin David

VARA LA MARE

Amantă, mare, dig, faleze
Și-o noapte-ncinsă la hotel;
N-a apucat să se bronzeze,
Că ea l-a ars la portofel.

Daria Dumescu

RĂPITOARE PE LITORAL

A ieșit din val „bambina”
(Pescăruș plutind pe plajă)
Ce, cu-a dânsei mare vrajă
Mi-a „păpat” complet chenzina!

Victor Bivolu

EPIGRAME FĂRĂ DRAME

CREZUL MARXISTULUI

Prin propagandă materialistă,
Vom face din români popor ateu,
Vom demonstra că Raiul nu există,...
Așa să ne ajute Dumnezeu!

Laurențiu Ghiță

ILUZII

Foarte mulţi ani am fumat,
De-mi făceam vreo patru vile,
Dar acuma m-am lăsat...
Poimâine fac două zile.

Stelică Romaniuc

DUPĂ PRIMA ȘEDINȚĂ LA PSIHOLOG

Cuprins de multe neajunsuri
Și măcinat de remușcări,
S-a-ntors acasă cu răspunsuri
La care n-are întrebări.

Grigore Cotul

ÎNCREZĂTORI ÎN SAFE

Vom învinge inamicul
Chiar de-i profesionist,
La ce tunuri dă amicul,
Bate și-un... artilerist.

George Eftimie

MISTERUL AURULUI FURAT

E nuntă, se mărită Sanda,
Ornată fain ca un tezaur:
Cu coif și trei brățări din aur
Aduse tocmai din Olanda.

Ion Micuț

NOAPTE CU VARĂ

Litoralul e-o poveste,
După-o noapte-n doi, ratată -
Și când este, nu mai este
Vara-aceea de-altădată.

Daniel Bratu

CE MAI FAC CEI DIN GUVERN?

Prea de tot umflați în rânze,
Cu imense onorarii,
Unii taie, la câini, frunze,
Alții taie-n draci… salarii!

Georgică Manole

AVANTAJ

Fumatul te ajută-n fine
Să progresezi, când ești deștept,
Contează însă mult pe cine
Vei reuși... să-l tragi în piept.

George Eftimie

O CLIPĂ DE SINCERITATE MATEMATICĂ

Sensul vieții nu-l dezleg,
Astăzi plâng și mâine zburd,
Ca să pot s-o înțeleg,
Am redus-o la absurd.

Grigore Cotul

SEZON RATAT

Vara când apare,
Îl reține frica -
Ar pleca la mare,
Da-i la „mititica”.

Daniel Bratu

UNUI APICULTOR

Foarte mulți îl pricepură:
N-o face la nimereală,
Dă vecinei miere pură,
Iar soției… CĂPĂCEALĂ.

Georgică Manole

DEFINIȚIE MATEMATICĂ

Omul care nu gândește,
Matematic definit,
E acela ce trăiește
Monoton și mărginit.

Grigore Cotul

CONSECINȚE

Nici băutura nu e handicap
Deși mai sunt și unii ce-o evită,
Eu beteșug nu am, dureri de cap
M-apucă doar... când nu e gratuită.

George Eftimie

NEPOTUL ÎȘI AVERTIZEAZĂ BUNICA

- Bunico,-ți spun, un dobitoc
Vrea toate babele din bloc!
Și la poliție să-l spui!
- Nu mă opun dorinței lui!

Ion Micuț

METEO LA TV

Îmi spuneți, de vă rog - întreb că-mi pasă,
Îmi face lipsa ploii anii grei -
Ce-a spus de vreme fata cea frumoasă,
Că eu m-am concentrat la sânii ei?

Petru Ioan Gârda

PREVENȚIE

Mă protejez când merg la mare
Cu ochelari și pălărie,
Să nu mă ardă mândrul soare,
Dar nici privirea de soție.

Stelică Romaniuc

ANTREPRIZĂ FAMILIALĂ

Viaţa e armonioasă
Pentru doi vecini de-ai mei:
El a ridicat o casă,
Ea ar fi stricat vreo trei.

Florin Rotaru

D'ALE VERII

Cum, vara, bântuie căldura,
Mâncând, oriunde, cum se ştie,
Plătim, odată cu friptura,
Şi muştele din farfurie.

Nică Janet

UNUI ȘEF DE ORCHESTRĂ

De ziua lui, întâia oară
E-nconjurat de lume bună:
Amanta-i cântă la vioară,
Iar angajații-i cântă-n strună!

Grigore Cotul

PERSPICACITATE

La mare el și soața sa
Aflând că-s în inspecție,
Au căutat la DNA...
Un factor de protecție!

George Eftimie

FLORENTINA LOREDANA DALIAN

CU POEZIA LA DUNĂRE, PRINTRE CAVALERI DE MALTEZI

Dunărea, azi, cu poezia ei, acompaniată de vântul turbat, poeții, cu poezia lor, făcând exerciții de dicție împotriva rafalelor. Poeți din Slobozia, Fetești, Timișoara, Reșița, Căscioarele, Câmpina, Ploiești, toți adunați în jurul Maltezilor. Invitatul de onoare și cel mai cuminte ascultător al poeziei: nea Mitru Ciocea, o poezie de om care, la cei 95 de ani ai săi, iubește să stea printre tineri.

Știe că-mi place să-l ascult și-mi repetă poveștile, eu îl instig, să le audă și ceilalți. „Ce mai viață frumoasă am dus! Cinci mii de oi, treizeci de ciobani, dădeam cu bani după câini!" Își mai amintește: „Pe câți nu i-am ajutat! Era lumea săracă, n-aveau ce mânca, le dădeam brânză, lapte, îi și îmbrăcam..." Îmi explic de ce fiul său a ieșit cum a ieșit, hrănind armate de poeți, fericit că-i are aproape, că-i îndeamnă la toate nebuniile din capul lui.

Cenaclul e un război al nervilor, ce nebunie să țipi poezia, dar cum altfel s-o citești, când vântul nu te lasă?! Dar nici noi nu ne lăsăm, că de aia ne-am dus, să-i ducem Dunării poezia noastră.

Nea Mitru ne ascultă aproape cu religiozitate. Zâmbește, îi lucesc ochii, nu se dă dus când i se propune. „Mai stau!"

Îmi face ochi dulci și îmi arată chimirul, deschide un compartiment și-mi arată banii. „Pe toți ți-i dau!" Imaginează o poveste, cum ar avea el vreo șaizeci de ani, hai și șai'șapte, zice, și cum ne-am duce noi la târla oilor, colo, peste dig… dacă târla ar mai exista și dacă el ar mai avea vreo șaizeci de ani, fie și șai'șapte. Zău că i-aș lua, nea Mitrule, aș face o excepție în viața mea, ți-aș lua toți banii, așa cum se iau și cum eu nu i-am luat niciodată, că prea te bucuri să oferi. Desigur, dacă...

Mai deschide un compartiment al chimirului veritabil, din piele, și îmi arată cuțitul, să știu eu că el e bărbat și, la o adică, m-ar apăra. De lupi, de oameni, de fiare. Mai are și alte compartimente secrete, dar alea nu-s pentru ochii oricui.

Îl lăsăm privind după noi dispărând în zare, colo, după dig, unde era târla oilor și tinerețea sa haiducească și viața lui frumoasă care nu se mai întoarce.

Slobozia, Ialomița, august, acum niște ani

FLORIN ALEXANDRU - COLLOMBO, Constanța

TANTI RADA

În vara lui 2019, un prieten a isprăvit de ridicat o casă în satul natal, astfel că a organizat o petrecere înainte de „darea în folosință permanentă”. Mâncarea ca mâncarea, dar țuica și, mai ales, vinul, au făcut furori. Oameni buni, vinul acela puteai să juri că este elixirul zeilor și am aflat de la gazdă că este făcut de o femeie cunoscută în sat de toată suflarea ca tanti Rada.

Când cheful a căpătat puteri, mai spre toiul nopții, vine un tânăr sătean acasă la prietenul meu și, cu o față speriată, gâfâind, spune:

- Ma... Marius a lu... Ghizdocea... a intrat peste tanti Rada... în casă! Ve... veniți... re... repede!

Prietenul meu se uită direct în ochii mei și, fără să mai stăm pe gânduri, o tulim toți petrecăreții spre casa lui tanti Rada, două străzi mai la vale. Cum să nu o salvăm noi pe mama acelei licori deosebite? De afară se vedea lumină, iar când ne-am apropiat, am putut să auzim vocea urlătoare a femeii, care drăcuia de mama focului, probabil pe atacator.

- Faceți loc!, mă avânt eu, ca un detectiv care se respectă, dar când intru în casă, așa zisul atacator zăcea lat pe covorul din camera de mijloc, visând la cine știe ce.

- Voi cine sunteți, mă?, zbiară femeia cât Goliat, cu ochii roșii de furie, agitând prin aer un făcăleț respectabil.

- Sunt detectiv, mă prezint eu. Un cetățean ne-a anunțat, în timp ce ne aflam în casa noului consătean, aici de față, că ați fost atacată. A vrut să vă violeze?

- Nu, dă-l dracu!

- Și de-aia l-ai încins, bre?, se trezește informatorul vorbindu-i gura fără el.

Măi, s-a așternut o liniște de câteva secunde, femeia își plimba privirea de la unul la altul și nu înțelegea de ce mustăceam toți. Până când prietenul meu nu s-a mai putut stăpâni și a izbucnit în hohote, iar noi ceilalți l-am urmat întocmai.

– Fir-ați ai dracu de nesimțiți ce sunteți!, a urlat tanti Rada și a învârtit făcălețul în aer de câteva ori. Nu mai știam pe unde e ușa, ne înghesuiam ca șobolanii și tot ce ne doream era să nu ne ajungă piesa din lemn dur. Am auzit totuși un vaiet rău de tot, dar acasă la amicul meu am constatat că „victima” femeii a fost chiar tânărul sătean care ne anunțase. Asta fiindcă nu l-am văzut printre noi.

Am aflat a doua zi că și-o luase pe cocoașă. Bine că nu l-a nimerit în sfeclă. Și tot a doua zi am aflat că Marius a lui Ghizdocea, afumat bine, intrase peste tanti Rada ca să găsească cheia de la beciul răcoros și să-i fure o damigeană cu vin. În situația asta, nu-mi pare rău că și-a luat-o.

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

CALCULE PRIPITE

Eu nici n-am ieșit dintr-o grea agonie -
Când fac o mișcare îmi vine să mor
Și capul, și fundul, și toate mă dor -
Iar tu vrei la popă și la primărie?

Mai stai să-mi revin, poate facem amor,
Că dacă nu merge ceva, cine știe?
Vom face, deci, acte, dar nu pe hârtie,
Sau și pe hârtie (eu nu mă omor).

Ce nu pot să-mi iert, ca o pacoste gându-i,
E că la o soră, cuprins de văpăi -
(Probabil că și ea aprinsă, la rându-i)

Ciudate sunt ale delirului căi -
Trezit un moment, m-am surprins mângâindu-i
Cu dragoste sânii… credeam că-s ai tăi.

TEODORA PASCALE

NOSTALGIE

Ne-am cunoscut pe când jucam șotron,
În micul părculeț de lângă bloc,
Cu alți copii și ne-am plăcut pe loc,
Am împărțit noroc și ghinion.

Iubire-a debutat precum un joc -
La „grădi” mi-ai trimis emoticon
Pe feisbuc (smiley cu pupic – „beton”!) -
În clas-a noua ne-am pupat cu foc.

Și cam atât; trecut-au ani, în zbor,
Cu soarele în suflet ori cu ploi,
Ne-am tatonat, timid-provocator,

Ca într-un menuet absurd, greoi.
Tu poți, eu sper și… ne topim de dor -
Nu vrei să-ntoarcem timpul înapoi?

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

AM NĂPÂRLIT, DAR NUMAI PARȚIAL

Am năpârlit, dar numai parțial,
Am zone și cu păr ce stă măciucă,
Nu mai spera, că încă nu-s pe ducă,
Harem nu țin, căci prețu-i colosal.

Găsesc când vreau, ușor, o matracucă,
Din când în când mă las purtat de val;
Am năpârlit, dar numai parțial,
Am porțiuni cu păr ce stă măciucă.

Sunt piromanul fără de egal,
De dorul meu, o mâță se usucă,
O să îmi cumpăr totuși o perucă,
Să mai ascund instinctul meu carnal...

Am năpârlit, dar numai parțial!

TEODORA PASCALE

O VIAȚĂ NOUĂ

Ești, azi, un biet motan la asfințit,
Dar vrei să ți se cânte osanale,
Să-ți miaune pisicile-vestale
C-așa un exemplar n-au întâlnit.

Specialist în sărituri mortale
Și bun amant, ai fost cândva iubit;
Ești, azi, un biet motan la asfințit,
Dar vrei să ți se cânte osanale.

La câte pisicuțe-ai păcălit
Ai merita pedepse capitale;
În schimb, chiar la apusul vieții tale,
Un suflet te iubește... infinit.

Ești, azi, în fața unui răsărit.

DIN CELEBRELE DUELURI (DOI ÎNTR-O ARCĂ)

DANIEL BRATU

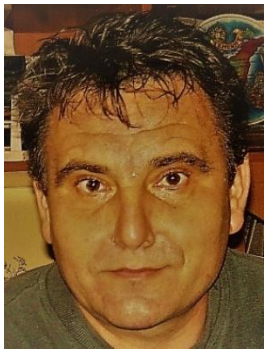

DE-ATÂTA VARĂ

Iu a mea, se coace lotu',
geme câmpu' de cicoare
hai cu mine întrutotu'
că de-acuma n-ai scăpare.
Uite ce vioiciune mă cuprinde de
te văz!

Haida, de mă ia în poale
și mă
mângâie încetu`,
într-un loc
cu iarbă moale,
unde moțăie ascetu`.
Iu a mea, sunt tânăr iară,
cum faci nu știu, dar eu crez
că, de-mi stai până la vară
pe aproape,-o să-nviez.

Și-uite-n codru, toporașii
s-au mărit, iubire mică,
hai, di, hai, adună-ți pașii
să-i luăm, la o adică....
toate roadele ne-adună
și ne cheamă, într-o doară,
spre-asfințirea împreună.

Iu a mea
de-atâta vară.

SANDA NICUCIE

DE-ATÂTA VARĂ

Iu al meu, de-atâta vară
au ieşit din ouă puii.
stau cireşele povară
şi s-au pus pe rod gutuii
iar caisele, pe rând,
se răsfaţă printre frunze.
Eu, la gura ta, cu jind,
sorb o vişină pe buze.

La fereastra dinspre tine,
gândul mi-l ascult...
şi... cântă
şi atât îmi e de bine!
şi atâta mă frământă!
Că m-aş căţăra-n livezi
până-n vârful cerului -
doar să văd: iubire, verzi
îţi sunt ochii ori căprui?

Tot spre-a-ţi spune „te iubesc"
macii şi-au ieşit din floare,
luna-i tot descântă-n seară
şi-i întreabă de-i firesc, până când şi ea,
minciuna,
s-aibă chip de fată mare?

Iu al meu,
de-atâta vară.

DIN NOI CELEBRE DUELURI (DAVID ȘI CAMELIA)

DAVID VALENTIN

TAURUL DOMESTIC

Eu nu m-am dat în lături să muncesc,
M-am străduit mereu să fiu moral.
De fapt, nu sunt un taur comunal,
Ci taur avansat, orășenesc.

Pe-acei ce poartă ochelari de cal
Și-n mod abject la colțuri mă bârfesc,
Să facă tot ce fac nu-i sfătuiesc,
Că plata-i mică, ritmul infernal.

Arena e un fel de abator,
În care-un taur, nici nu știu de ce,
Ucis e-n chinuri de-un toreador,

Pe când la vaci, eu caut punctul G...
Și chiar de nu am gloria-n vizor,
Când au orgasme strig și eu: „OLE!”

CAMELIA ARDELEAN

TAUR DE CAPITALĂ

Eu cred că mai degrabă eşti un taur
De calitate, chiar de capitală,
Rezişti cu stoicism la tăvăleală
Şi-ai cornul mare cât un dinozaur.

Ca taurină, ai prea multă şcoală,
În trup îţi zace, tainic, un tezaur.
Puternic, dar sensibil ca un graur,
Cu tine nicio clipă nu-i banală.

Oroare am şi eu de violenţă;
Un dormitor e-arena indicată,
În care demonstrezi nu doar potenţă,

Ci şi că-n loc de creier n-ai salată.
Dotată din belşug cu indulgenţă,
Pe punctul G (mi-)aş pune îngheţată.

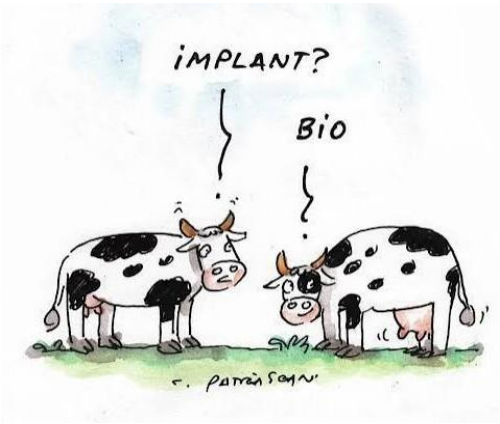

DIN ALTE CELEBRE DUELURI („CASCADORII MODESTIEI”)

ION DIVIZA

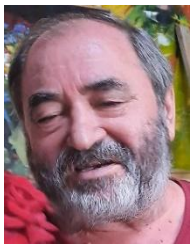

EPISODUL XIV
(cum e pixul, și pistolul)

DA!

Îmi face bine, o invoc
În situația-mi nasoală,
Când vreau să pun un lemn pe foc
Și tare greu mai ies din smoală!...

TE AȘTEPT ȘI PE TINE

Iar tu exemplul să-mi urmezi -
Din listă încă nu te-au șters;
În smoală vino să-ți tratezi
Bolnavul tău picior de vers.

EVRIKA!

E un proiect, amice, optimist
Și astfel vom scăpa noi de drăcie,
Căci Scaraoțchi e avangardist
Și-i uită pe cei buni la prozodie...

ȘI PE TINE TE-A UITAT DUMNEZEU ÎN ACEA „ZONĂ”...

În Iad, desigur, nu-s livezi,
Dar tot mai crește vreun tufar,
De el profiți ca de un dar:
Te urci în vârf, ca să te vezi...

AI HALUCINAȚII

Te-mbeți cu apă rece, Nelu;
N-ai terminat cu tratamentul,
De ți se-nvârte cerebelu'...
Și da! În Rai te-a tras curentul!

PETRU IOAN GÂRDA

MAI BINE-N IAD!

Afară lumea se răscoală,
Tu stai la căldurică, solo,
Deci pentru ce să ieși din smoală?
Părerea mea: rămâi acolo!

VIN!

Și uite-așa salvăm umorul
Și meritățm întreagă stima,
Căci eu îmi voi trata piciorul,
Iar tu-ți tratezi (degeaba) rima.

SUNT PUȚIN CONFUZ...

E Scaraoțchi om de omenie -
Degeaba spune lumea că-i golan -
De-i uită pe cei buni la prozodie...
Dar oare unde-i uită? În cazan?

NU VREAU SĂ FIU VĂZUT

Sunt pomi imenși, îți dau cuvântul,
Dar cu urcatul e un bai:
De-ajung prea sus, ferească sfântul,
Mă tem să nu mă tragă-n Rai!

IAR AI DREPTATE!

Eram în Rai, bolnav, tehui...
Când m-a chemat „Babacu”,
Am strănutat în fața Lui
Și m-a trimis la dracu'!

DANIEL BRATU, Iași **CAMELIA ARDELEAN, Deva**

în dialog cu
(continuare din numărul trecut)

DB: - Știu că ai scris și proză. Care crezi, pe scurt, că ar fi fost portretul lui Ilie Moromete, dacă era ardelean?

CA: - Deocamdată am publicat un singur volum de proză, *Destine*, apărut în anul 2016, însă mai am un manuscris aproape finalizat și sper să vadă lumina tiparului în viitorul apropiat. Îmi place proza realistă, atât în calitate de cititor, cât și de autor, fiindcă îmi oferă libertatea de a explora în profunzime natura umană și destinele oamenilor.

Dacă Ilie Moromete ar fi fost ardelean, cred că și-ar fi păstrat înțelepciunea, spiritul de observație și umorul fin, dar ar fi vorbit mai rar, ar fi cumpănit și mai mult fiecare cuvânt și ar fi lăsat tăcerile să spună ceea ce alții încearcă să explice în fraze întregi. Ar fi fost poate mai puțin impulsiv și mai așezat, dar la fel de pătrunzător în judecățile sale despre oameni și despre lume.

În fond, marile personaje depășesc granițele unei regiuni. Ele aparțin literaturii universale tocmai pentru că exprimă adevăruri omenești care nu țin de geografie, ci de firea omului.

DB: - Cum ai îndemna un tânăr să scrie, să urmeze calea „literelor”? Mai au astăzi scriitorii viitor? Care? Dar umoriștii literați?

CA: - L-aș îndemna să urmeze calea literaturii numai dacă simte, cu adevărat, că aceasta este vocația lui. Scrisul nu este o profesie pe care o alegi pentru confort sau pentru succesul imediat. El presupune răbdare, disciplină și multe renunțări. Îți sacrifici timp, energie, uneori chiar momente pe care le-ai putea petrece alături de cei dragi. Dar atunci când scrisul este chemarea ta autentică, aceste sacrificii nu mai sunt resimțite ca o povară, ci ca un privilegiu. Simți că fiecare pagină scrisă te apropie de tine însuți.

În ceea ce privește viitorul scriitorilor, nimeni nu îl poate anticipa. Viitorul aparține întotdeauna cititorilor. Ei sunt cei care vor hotărî ce cărți vor rămâne și ce autori vor continua să fie citiți peste ani.

Eu cred că oamenii vor avea întotdeauna nevoie de literatură, de poezie și de umor. Cât timp omul va continua să iubească, să sufere, să spere și să râdă, literatura își va găsi locul firesc în viața lui. Se vor schimba poate formele prin care ajunge la cititor, dar nevoia de povești și de frumusețe nu va dispărea niciodată. Iar umoriștii au, poate, o misiune și mai dificilă: aceea de a ne învăța să zâmbim fără a pierde din vedere adevărul. Umorul autentic nu minimalizează realitatea, ci o luminează.

DB: - Când ai început să scrii pentru Festivalurile umoristice și când te-a bucurat asta prima dată? Dar cel mai mult?

CA: - Am început să scriu pentru festivalurile de umor anul trecut, din curiozitate și din dorința de a-mi testa limitele într-un domeniu nou pentru mine. Prima confirmare a venit odată cu o mențiune obținută la secțiunea rondel, în cadrul unui festival de la Alba Iulia. Dincolo de premiu, bucuria cea mare a fost aceea că am înțeles că nu uitasem să râd și că puteam transmite această bucurie și altora.

Anul acesta a fost mult mai bogat în participări și în satisfacții: mențiuni la Bistrița, un premiu la Vișeu de Sus pentru un volum tipărit și, desigur, premiul obținut la Festivalul „Scârț-Umor" de la Iași.

Fiecare dintre aceste experiențe a avut frumusețea ei. La Vișeu de Sus m-a emoționat faptul că am revenit în Maramureș după aproape un sfert de secol, într-un loc legat de familia tatălui meu și de multe amintiri dragi.

La Iași însă emoția a fost aparte. Pe lângă bucuria premiului, am avut pentru prima dată ocazia să descopăr Moldova, un ținut pe care mi-l imaginasem de atâtea ori și pe care l-am găsit primitor, cald și plin de farmec. A fost un drum lung și obositor, dar unul dintre acele drumuri pe care le-ai face din nou fără să stai pe gânduri.

DB: - Te-ai angrenat în dueluri literare de forță cu un colos umorist, un Goliath, carele este David (Valentin n.r.)? Consideri că l-ai „înfrânt"? Cum și de ce?

CA: - Îi voi rămâne întotdeauna recunoscătoare lui David Valentin pentru că m-a provocat să-mi redescopăr latura umoristică. Totul a început aproape în joacă, cu câteva replici schimbate între noi. Niciunul nu bănuia că acel schimb de replici va da naștere unui volum, apoi încă unuia. La început am avut emoții și nu eram deloc convinsă că voi putea ține pasul cu experiența și spontaneitatea lui. Dar provocările mi-au scos la iveală resurse despre care nici eu nu știam că există.

Nu cred că într-un asemenea duel poate exista un învins. Dacă cineva a avut de câștigat, acela a fost umorul. Ne-am provocat reciproc să fim mai buni, mai inventivi și mai atenți la nuanțe. Pentru mine, această experiență a reprezentat și pregătirea perfectă pentru participarea la festivalurile de umor, unde am descoperit o lume de oameni talentați, generoși și pasionați.

DB: - Ce planuri literare ai? Cum te vezi peste zece ani, într-un fel de retrospectivă literară?

CA: - Dacă în cei doisprezece ani care au trecut de la debutul meu editorial, în 2014, am reușit să public douăzeci și patru de volume din genuri literare diferite, îmi doresc ca următorul deceniu să însemne nu doar o creștere numerică, ci mai ales una valorică. Îmi doresc ca fiecare carte să fie mai bună decât cea precedentă, să aducă ceva nou și autentic, fără să mă repet și fără să forțez lucrurile. Cred că adevărata evoluție a unui scriitor nu se măsoară doar în numărul volumelor publicate, ci în maturitatea fiecărei cărți.

Voi continua să scriu atât timp cât voi simți că am ceva sincer de spus și cât timp scrisul va rămâne pentru mine o necesitate lăuntrică, nu o obligație. Iar dacă ar fi să așez un vis pe un piedestal, acela ar fi, fără îndoială, scrierea unui roman. Nu mă grăbesc. Cred că un roman vine atunci când simte că autorul este pregătit pentru el, nu invers. Dacă va veni, îl voi primi cu aceeași recunoștință cu care am primit toate cărțile mele de până acum.

DB: - Am anunțat, la ședința din 5 iulie a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu" - Păstorel, că am în intenție să renunț la revistă, dacă nu-și mai asumă nimeni responsabilitatea preluării unor rubrici (sonete, rondeluri, epigrame, proze scurte, interviuri, cronici, poezia lirică etc.). Am dat un termen de trei luni. O fi mult, o fi puțin? Cum ai putea caracteriza revista Scârț serie nouă? Ce îi lipsește?

CA: - Sper din tot sufletul ca acest lucru să nu se întâmple. Ar fi o mare pierdere pentru literatura umoristică românească. Într-o lume din ce în ce mai tensionată și mai grăbită, umorul nu este un lux, ci o necesitate. El ne ajută să privim viața cu mai multă seninătate și să trecem mai ușor peste încercările cotidiene.

Înțeleg însă foarte bine câtă muncă și câtă responsabilitate presupune coordonarea unei reviste care apare lunar. Este un efort constant, care cere timp, perseverență și multă dăruire. Din partea mea, vă asigur că voi continua să trimit materiale ori de câte ori voi avea ceva demn de paginile revistei. Poate nu epigrame - încă nu mă pot numi epigramistă -, dar poezie umoristică, rondeluri, proză scurtă sau alte texte care se vor potrivi profilului publicației.

Sunt convinsă că și ceilalți colaboratori ai revistei înțeleg valoarea acestui proiect și că vor face tot ce le stă în putință pentru ca el să continue. Trei luni pot însemna foarte mult atunci când există voință și solidaritate.

În opinia mea, revista „Scârț" este una dintre cele mai valoroase publicații românești dedicate umorului. Are diversitate, ritm, personalitate și reușește să adune între coperți autori consacrați și nume noi. Faptul că apare lună de lună este, în sine, o performanță remarcabilă.

Dacă ar fi să spun ce îi lipsește, răspunsul meu ar fi simplu: nimic esențial. Tot ceea ce îi doresc este să aibă viață lungă, colaboratori statornici și cât mai mulți cititori.

DB: - Ai câștigat premiul al III-lea la secțiunea poezie umoristică a Festivalului „Scârț-Umor", ediția a VI-a, de anul acesta. Felicitări, din nou! Ai fost o prezență distinsă, elegantă, strălucind de veselie. Cum a fost și cum ți-a fost la Festival, în concluzie? Ce n-a lipsit, ce-ar mai fi trebuit?

CA: - Vă mulțumesc din suflet pentru felicitări și pentru cuvintele frumoase!

Pentru mine, participarea la Festivalul „Scârț-Umor" a fost una dintre cele mai frumoase experiențe literare de până acum. M-am simțit primită cu căldură, respect și eleganță, într-o atmosferă în care umorul era prezent firesc, fără ostentație.

Organizarea a fost impecabilă, iar fiecare detaliu a arătat câtă pasiune și cât suflet au fost investite în acest eveniment. Mi-aș fi dorit doar ca timpul să curgă mai încet. Două zile au trecut parcă într-o clipă.

Am plecat de la Iași nu doar cu bucuria unui premiu, ci și cu amintiri frumoase, prietenia unor oameni deosebiți și dorința sinceră de a reveni. Cred că acesta este cel mai mare câștig pe care îl poate oferi un festival: să te facă să simți că ai ajuns între prieteni. Dacă ar fi să spun ce a lipsit, aș răspunde simplu: doar mai mult timp petrecut împreună.

DB: - Îți mulțumesc pentru interviu și pentru colaborarea lunară la împlinirea revistei. Un gând, de orice fel, pentru cititorii revistei SCÂRȚ?

CA: - Și eu vă mulțumesc pentru invitație, pentru dialog și pentru tot ceea ce faceți în slujba umorului românesc.

Cititorilor revistei „Scârț" le transmit să nu-și piardă niciodată capacitatea de a zâmbi. Umorul nu înseamnă superficialitate, ci o formă de inteligență și de rezistență în fața greutăților vieții. Să citească, să râdă, să se bucure de oamenii dragi și să nu uite că o zi în care ai zâmbit este o zi câștigată.

Iar revistei „Scârț" îi doresc să rămână mulți ani de acum înainte ceea ce este astăzi: un loc în care talentul, bunul-gust și bucuria de a scrie se întâlnesc firesc.

EXPLOZII SEMANTICE

olteanul - şarpe de dudău care îşi dă haina de pe el
*
calendar bisericesc - gazeta de perete a sfinţilor
*
parlament - Marea Adunătură Naţională
*
învăţătoare - doamna urechelniţă
*

pensie - salariu cu Parkinson
*
dascăl - pisălog
*
bulevard - stradă cu doctorat
*
obezitate - expansiune teritorială
*
ulei - grăsime în care se prăjesc picturile
*
munte - fătălău cu poale
*
alegătorul român - blonda neamului
*
parlamentar român - creştin cu limbaj nu prea ortodox
*
elev - copil plecat la şcoală şi care se întoarce de la cârciumă
*
elev - minor care provoacă probleme majore
*
ora de vară - timp pe repede înainte
*
alcool - băutură care nu suportă verticala
*
bomboană - cireaşa de pe colivă
*
butuc - amintirea copacului
*
bărbat însurat - pământean care vede farfurii zburătoare
*
parfum - sărbătoarea nasului
*
fotbalul românesc - sport cu moralul la pământ
*
fotbalul românesc - sport care abia se ţine pe picioare

CUGET, DECI REZIST… (aforisme)

ION DIVIZA

GHEORGHE BÂLICI

În sfârșit, am aflat, de la Călin Georgescu, când ies stelele pe cer. Noaptea!

Omul nu poate trăi fără mituri. Încet-încet, și copilăria sa devine un mit...

Păcătoșii!... Încă n-au ajuns în Rai - și deja îl consideră plictisitor!

Moldovenilor poate nu le place să economisească lumina, dar câte păduri salvează când nu cumpără și nu citesc nicio carte!...

...Iar după ce guvernarea a aruncat niște vorbe în vânt, canicula s-a mai potolit...

În urma vizitei talibanilor, Moldova are șanse să exporte în Afganistan... pop`și.

Doar simțul umorului mai poate învinge nesimțirea inteligenței artificiale!

Când vine un om nou la putere, românul așteaptă cu nerăbdare ca acesta să-l... dezamăgească!

Cine trebuie să te crezi, ca să-ți pară că ai mulți dușmani și toți sunt cu gândul la tine?!

Un om credincios are mari regrete pentru păcatele precedente. De cele ce urmează, nici nu mai vorbim...

Foarte multă lume ar vrea să se întoarcă în trecut, pentru că atunci credea mai mult în viitor.

După ce pui totul la îndoială, este bine să te întrebi dacă ai procedat corect.

Ca să înțelegi că timpul nu se mai întoarce, trebuie mai întâi să-ți pierzi tot timpul.

Au mare noroc unii: când cad din lună, ajung în cele mai moi fotolii.

Credința că vei ajunge să vezi viitorul luminos te poate face longeviv.

Cu cât mai proastă îți este memoria, cu atât mai bine ții minte binele pe care l-ai făcut altora.

Învață-te să scrii corect! În viața asta nu toți au șansa de a ajunge șefi...

Un șef educat nu-și bagă nasul în lucrul pe care îl fac subalternii în locul lui.

Unii oameni sunt atât de buni, încât îți vine să-i feliciți zilnic cu ocazia zilei lor de naștere.

VASILE VAJOGA

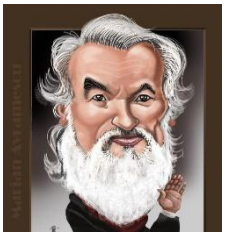

BALADA UNUI FAPT DIVERS RURAL

Final de August; Vara pe sfârșite
Aluneca pieziș deasupra zării,
Iar peste deal, ogoarele-nfrățite
Cântau un imn al colectivizării!...
La Sfatul Popular a fost ședință
Cu activiștii de la Regiune
Pe tema: Lotul dat în folosință
Chezaș al vieții noastre tot mai bune;
Iar la Căminul Cultural, în sală,
Urmând fidel agendei culturale,
Evoluau într-un turneu de gală
Brigăzi de agitație locale...
Sătenii au venit în număr mare
În ,,actul cultural" să se implice,
Conform mobilizării exemplare
Pe care a făcut-o to'a'șu' vice...
Și tocmai chiar acum intră pe ușă
Un ins ce își parcase atelajul
Și care fu ,,spurcat" de o mătușă
Ce n-a-nțeles, de scârțâit, mesajul.
Apoi urmă și replica (obscenă!),
Iar spectatorii-n spirit viu, de turmă,
Și-au dezlipit privirea de la scenă
Și s-au întors spre cel intrat la urmă...
Abandonând cascada de omagii
Îl studiau cu lipsă de decență,
Privind cum i se conturau nădragii
C-un soi anume de ,,proeminență",
Ce se bălăngănea ca o pendulă
În pantalonii lui de om sărac
Și din prohab și până la rotulă
I se reliefa intens prin crac;
Iar bietul om simțea o stânjeneală
Și nădușea cu nodul pus în glas,
Când ,,chestia aceea" colosală
Vibra zvâcnind la fiecare pas.
Muierile-l priveau cu ochi cât ceapa
Acoperindu-și gura cu baticul,
Apoi clipeau din ochi, șiret, cu pleoapa,
Văzând ,,dotarea" ce-o avea amicul;
Iar două țațe de prin fundătură
Postate-n dreapta-spate, lângă scări,
Își clămpăneau protezele din gură,
Rostind, la ,,temă", niscaiva măscări...
O tinerică-aflată lângă mine
Vorbi spre alta: Fa, ce tip mișto!
Și asta, înainte să leșine,
A slobozit admirativ: Ohooo!
Iar gospodarii, încruntați de pizmă
Șopteau conspirativ doi câte doi:
Ia, arde-i, bă, în ,,profundor" o cizmă,
Că ăsta nu-i din sat de pe la noi!
Și pentru că s-a provocat rumoare,
Eroul nostru fu luat la rost
Și invitat cu forme de rigoare
La secție, de to'a'șu șef de post
Și-acolo, fu silit să recunoască
Vinovăția gravă și tupeul,
Că tocmai din averea cea obștească
Pe care o posedă ceapeul,
A procedat infam, precum tâlharul,
(Ancheta dovedind la modul cert),
Și a sustras, umflându-și buzunarul,
Un coșcogea știulete bun de fiert!...

EpigRebus SATIRICON

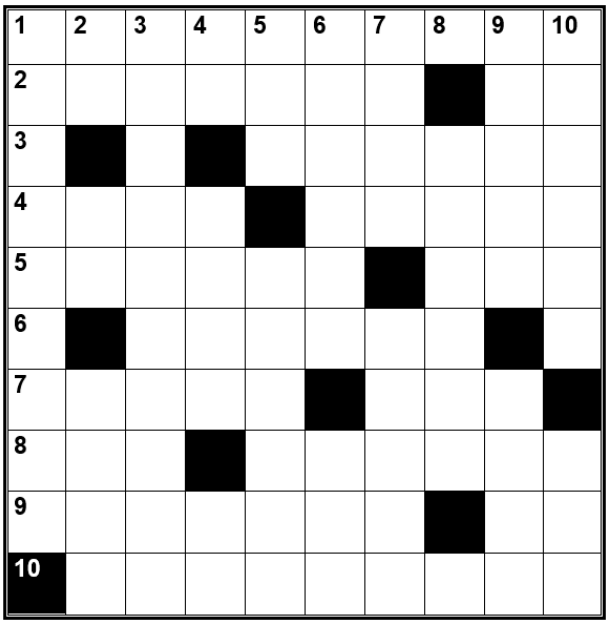

ORIZONTAL:

1) E un vameş ce te-admite
Pentru proba de baraj,
Şi notează scurt când mi te
Controlează la bagaj.

2) Personajul cel meschin
Care-ţi dă umbrelă nouă
Când afară e senin
Şi ţi-o ia-napoi când plouă
– Strigătură populară
La românii noştri dragi...
Când apare pe la ţară,
Ca Mesia... pentru magi!

3) N-are în obraji culoare,
A ajuns ca o părere,
Nu mai este în vigoare
Şi-a căzut de la putere.

4) La lumină prinde viaţă
Şi reflectă cu putere
Clar delimitând pe faţă
Punctul propriu... de vedere
– În esenţă, e mândria
Simplă a lemnarului
Ce-i atestă meseria
Fix... cât roata carului.

5) Vorba care, fără dubii,
Simplu, oarecum frivol,
Defineşte-n largi efluvii...
Dependentul de alcool
– Ras la faţă, tuns, frezat
Şi adesea, cu temei
Pomădat şi aranjat...
Stă la coadă la femei.

6) Implicată în mişcare,
Adversara blatului,
Manifestă cu fervoare
Împotriva statului.

7) Când în gură simţi arsuri,
Şi nu vrei să ştii de tine,
E un fel de-a lua măsuri...
Pentru a te face bine!
– Una lungă şi subţire
Care-ţi face-o legătură,
Însă, dac-o scoţi din fire...
Intră în încurcătură.

8) Termen lesne acceptat
Consemnat în scris, pe dată,
Unanim apreciat
În complet... de judecată.
– Socotite-s mai demult
În al gliei sfânt tezaur,
Iar în vremuri de tumult,
Sunt rezervele... de aur.

9) Un cuvânt cu chichirez,
Însoţit de isteţime,
De-a ajunge pân' la miez
Pătrunzând în adâncime
– Un agent... de legătură (!),
Aşezat la coadă-n piaţă,
Ce înghite-o murătură...
Şi se bagă tot în faţă!

10) Avantaje ce le au
Gospodarii din popor
La-ndemână când le stau...
Casele de ajutor.

VERTICAL:

1) Nu te duce pe-o cărare,
Plin fiind de frenezie;
În esenţă, e o stare
Susţinută cu tărie.

2) O necunoscută, tipa (!),
Se plângea de rău și greață,
Ca Socrate când Xantipa
I s-a arătat la față!
– Mici distanțe le despart,
După cum s-a pus ecartul;
Iată, fiecare cart
A luat, în fine, startul!
– Într-un fel de meserie
Care întreţine portul,
Le aduce bucurie
Celor care taie tortul.

3) Face inutil ligheanul
Când fiinţa este stoarsă,
Căci înlătură aleanul
Ameţiţilor ce varsă.

4) Mici, retrași (!), ușor zevzeci,
Plâng amar copiii mei,
C-am organizat un meci
Fără ei!
– E suficient de mare
Să-l oprească sitele
Şi, tratat sau nu cu sare,
Să-l mănânce vitele
– Personal, m-am străduit,
Recitând precum la teatru,
Însă profa, la sfârșit (!)
M-a trântit cu... nota patru!

5) Se pronunţă într-o stare
Care nu-i de apatie;
Cred că n-ar fi de mirare
Dac-ar fi de bucurie
– Este vorba de tărie,
Întărire... Zic așa:
Un accent ce nu se scrie...
Cum să spun... e mai ceva.

6) De-s ai noştri, sunt frumoşi
Şi pârdalnici şi isteţi,
Răsfăţaţi, năbădăioşi...
Sunt băieţii de băieţi
– Când, înfipte, se-mpreună,
De se duc la film sau teatru,
Fac impresie mai bună
Când sunt patru.

7) Până nu demult, inertul
Măsliniu la trup şi chip,
Populează azi deşertul
Cu castele... pe nisip.
– E un cerber nepereche,
Oarecum rebel, ciudat,
Că-i mereu într-o ureche,
Şi-i nebun!... de dezlegat.

8) Poate-i vorba de capricii,
Dar, mergând la o serbare,
O petrecere cu-amicii,
Li se face capu' mare. (fem.)

9) Cu lăcomia ei aparte,
Devoratoare, pot a spune,
Făcea în tinereţe parte
Din tagma nimfelor... nebune!
– Tip lejer, cu marjă largă,
Are timp destul să caşte,
Nu se-ndeasă, nu aleargă,
Vine doar… din an în Paşte.

10) Un pescar ce-ntinde aţă
Şi prin baltă şi-n noroi;
La taraba sa din piaţă
Vinde doar ce dă-napoi (pl.).
– Înveliţi pe partea dreaptă,
La picioare dezgoliţi,
Năuciţi de somn îndată
Şi la urmă adormiţi!

Încrucişare şi orizontal: Ştefan CIOCIANU

Vertical: Petru-Ioan GÂRDA

Cenaclul SATIRICON - Cluj-Napoca

GEORGICĂ MANOLE

PROSTUL ȘI DUPLICITATEA CREIERULUI

Când citim un studiu despre proști, propunându-ne să intrăm adânc în interiorul lui, autorul ne sugerează „să lăsăm afară orice speranță”. Îndemnul pleacă de la credința că eu, cel ce scrie aceste rânduri, și tu, cel ce citești, nu se poate ca în viața aceasta să n-o fi spus prostii. Jean-Francois Marmion ne avertizează în „Psihologia prostiei”, volumul pe care l-a îngrijit, următoarele: „*Suntem cu toții idioți ocazionali, care se prostesc din treacăt, cu prea mare ușurință. Ideea este să fim conștienți de propria prostie și să o regretăm, pentru că eroarea este umană, iar greșeala recunoscută este pe jumătate iertată”.* În rubrica „Loc de dat cu… epigrama”, care a depășit hotarul 400 al episoadelor, am scris despre cărțile ce au ca temă „prostia” abordată de următoriir autori: Robert Musil, Traian Ștef, Tom Phillips, Cristian Preda, Carol M. Cipolla, Harri G. Frankfurt, Thomas Erikson, Auguste Forel, Eugen Istodor, Nicu Gavriluță, Vlad Hogea, Pascal Engel, Toni Grecu, Jean-Francois Dortier, Serge Ciccoti și Ewa Drozda-Senkowska.

Câțiva dintre autorii enunțați au căutat sau chiar au făcut o tipologie a proștilor. Traian Ștef îl citează pe Van Boxsel, autorul „*Enciclopediei prostiei”,* care face o clasificare pornind de la expresia biblică *„Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac!”.* Astfel că am avea **PROSTIA CLASICĂ** *(„Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac!”),* **PROSTIA MODERNĂ** *(„Tată, ei nu ştiu ce fac şi asta e bine!”)* și **PROSTIA POSTMODERNĂ** *(„Tată, ei ştiu ce fac, dar o fac oricum!”).* Pascal Engel face o clasificare a gradelor prostiei, pornind de jos: **1. PROSTIA CRASĂ**: „*literalmente brută, a celui căruia îi lipsește inteligența și care se apropie de regnul animal (măgar, dobitoc etc.) sau de cel vegetal (dovleac etc.)”*; 2**. PROSTUL STUPID:** *„cel care îi lasă pe toți cu gura căscată”;* **3. IDIOTUL și IMBECILUL**: *„cei a căror judecată este atât de fragilă încât e vecină cu patologia. Tipologia lor este aceeași cu a cretinilor, afectați de un defect ereditar”*; **4. NEÎNDEMÂNATICUL:** „*sunt mai răsăriți decât dobitocii, sunt cumsecade și aici își găsesc loc tonții, tolomacii, nerozii și nătărăii*”; **5. NESĂBUITUL**: „*nu duce neapărat lipsă de inteligență, ba chiar, ocazional, poate da dovadă de judecată” ;* **6. PROSTIA COLECTIVĂ), KITSCHU-UL:** este considerat de Pascal Engel, citându-l pe eseistul austriac Hermann Broch, *„ca o formă de prostie aplicată frumosului, o boală a judecății estetice***”.** Aici prostia nu se mai atribuie unui individ**,** ci devine colectivă și de masă. Este încurajată producția de fleacuri, endemică în presă, și pandemică în mass-media, pe internet și în rețelele sociale**. 7. PROSTIA SOFISTICATĂ (INTELIGENTĂ)**: *„se regăsește la nivelul celor mai înalte sfere ale spiritului”*. Acest tip de prostie a fost descris de Robert Musil, observând că *„prostul inteligent poate fi foarte învățat și foarte cultivat, în stare să strălucească în societate, însă inteligența lui nu este în acord cu afectele sale”*. Jean-Francois Dortier face și el o clasificare a proștilor: **ARIERATUL, BĂDĂRANUL, PROSTUL UNIVERSAL, PROSTUL ARTIFICIAL, GRUPUL DE PROȘTI, NAIVUL (PROSTUL INFANTIL), DEBILUL, IDIOTUL și ZĂNATICUL.**

Nu există om care să nu-și fi exprimat un punct de vedere despre proști. Reține două din cele multe. Primul aparține lui Andrei Pleșu: *„Prostul ŞTIE. E sigur. E un om care exhibă competenţe şi e sigur de ele. Dacă crezi că ştii*

ceva, trebuie să vezi dacă nu treci printr-o criză de prostie… (...). Prostul nu poate fi contrazis, are convingeri de beton. E un om fericit. E plăcut să ştii că ştii, că ai dreptate. Chiar dacă nu contezi!... Când vedem un ştiutor, trebuie să fim suspicioşi: prostul e serios. E solemn. Nu se joacă. E demn, inflexibil, pietrificat. Ia toate lucrurile în serios, dar mai ales pe el însuşi. Pentru că e serios, prostul e şi sfătos. Are soluţii pentru orice problemă. E o suficienţă intelectuală glorioasă, e o fudulie. Are idei fixe. Nu se îndoieşte de el însuşi şi îi place de el!". Al doilea aparține lui Tudor Arghezi care include în volumul său *„Hore”* din 1939 poezia *„Horă de băieți*”: *„Într-o țară care-a fost / Era mare cel mai prost./ Țara unde-i bun tutunul/ Avea proști unul și unul./ Cine-oleacă-avea de cap/ Și-l punea după dulap./ Pentru că omul cel mare/ Se-alegea după picioare,/ Umblau solii prin norod C-un carâmb și-un calapod./ Și cinstirea ți se da/ După talpă și pingea./ Dar deștepți fiind prea mulți/ Au rămas pe drept desculți./ Am o minte vai de mine,/ Și mă face de rușine./ Spune tu, pe ce-i cunoști/ Dintre proști pe cei mai proști?/ După chică sau chelie?/ După unghii sau simbrie?/ Fiindcă, vezi, mai marele/ Și-ascunde picioarele.”*

O întrebare interesantă și-a pus-o neurologul și eseistul Pierre Lemarquis: **„Unde se situează prostia la nivelul creierului?” (vezi „Psihologia prostiei”, Editura „Litera”, București, 2019).** Încercând să răspundă acestei întrebări, Lemarquis avea să constate: *„Am fost repede dezamăgit, pentru că nici un laborator de cercetare în neuroștiințe, demn de acest nume, nu pare să fie preocupat să se înhame la studierea acestui fenomen capital din centrul existenței noastre cotidiene”.* Într-un final avea să constate că *„lobul frontal este pupa navei noastre neuronale, cel care ne permite să mergem înainte, iar hipertrofia sa ne distinge de animale și de strămoșii noștri cu frunte teșită.: ne orientează spre cea mai bună acțiune pe care trebuie să o întreprindem în lume pentru a ne asigura viitorul, grație funcțiilor numite executive”.* Cu toate acestea, autorul amintit spune că se poate vorbi de o duplicitate a creierului, pornind de la alcătuirea sa din două emisfere cerebrale (stângă și dreaptă), un fel de „gemeni falși” care, paradoxal, nu se înțeleg între ei, dând naștere unui război est - vest. Și ca să înțelegem bine cum luptă între ele cele două emisfere, Lemarquis ne îndeamnă să înțelegem pornind de la o confruntare între Margaret Thatcher și Che Guevara. Cele două emisfere cerebrale dau două direcții diferite, nereușind să ne dea o linie directoare clar definită în procesul de luare a deciziilor. Noroc cu lobul frontal care se luptă să reprime aceste conflicte. Eseul, de un enciclopedism feroce, m-a obligat să reţin câteva concluzii sclipitoare prin realitatea exprimată:

1. „Proștii îndrăznesc orice! Așa îi putem recunoaște”; 2. „Suntem cu toții potențiali proști”; 3. „Proștii sunt toxici și trebuie să ne ferim de ei”; 4. „Fie că suntem proști sau nu, tot timpul vom ajunge prostul cuiva”(Pierre Perret); 5. „Prostia este în mod manifest necesară pe plan evolutiv, altfel, o asemenea tară ar fi dispărut de mult”.

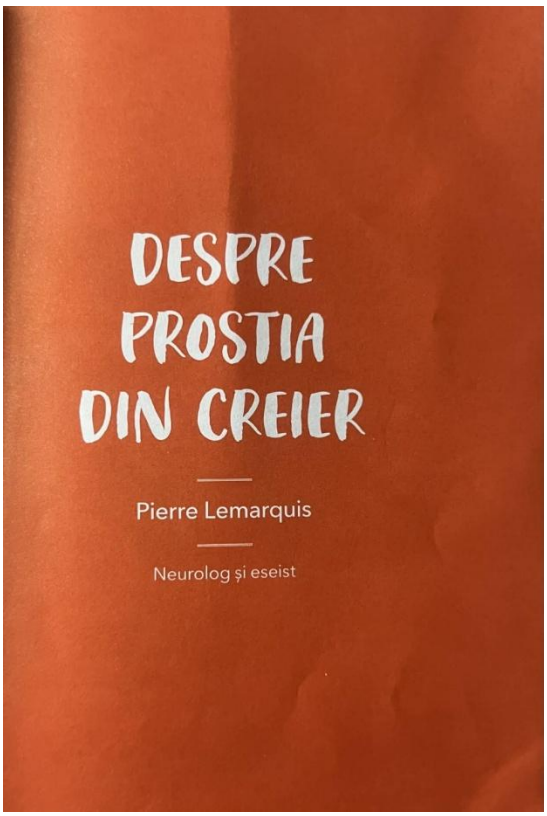

MIHAELA BORZEA

NEVOIA MEA DE RIMĂ

Condeiu-mi află dorul de oameni și de țară,
Stă ghemuit în lemnul stejarului de cupă,
Albastru ca un mugur de cer în călimară,
Încrâncenat, e gata din sine să erupă.

Îți scriu până la urlet pe stelele veline,
Ascunse-n carapacea bătrânelor țestoase,
De-acolo-mi iau, bărbate, nevoia mea de tine
Când seceta planetei începe a mă coase.

Avari nebuni condamnă la drujbe reci, puieții,
Ce-nvățături sunt astea, ce dolii criminale
Pun piedică luminii, împușcă-n zbor ereții
Și fabrică istorii de pus în manuale?

Când hrana lumii fierbe în câteva cazane,
Iar cactușii transpiră până inundă Globul,
Din Biblii toarnă-mi îngeri cu ploile-n stacane
Și-n grâu coboară-mi pâinea, să-și alăpteze bobul.

Agață-mă de arbori c-un firicel de Soare,
Descântă-mă de teamă când norii se comprimă,
În palme sapă-mi fluvii, să limpezesc izvoare,
Căci ești, fără tăgadă, nevoia mea de rimă!

ADRIAN BEZNA

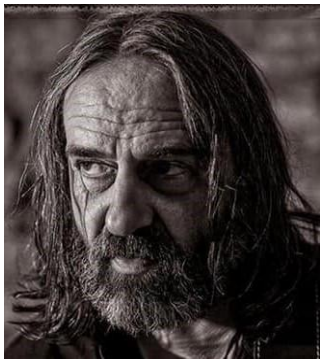

SĂ-ȚI FIE BINE CÂND VA FI ATUNCI
(lui Cristian Pustai)
Ce poezie noaptea asta lungă,
Se varsă rimele printre pahare mari
Și toată tinerețea în care tu apari
Îți pune iar cămășile la dungă.

Ai colindat prin lumea fără de urmări
Și ai legat șireturile lunii,
Pe care le dezleagă numai unii,
Când mai descalță poezii
și întrebări.

E ziua care leagă,
an de an,
Lângă un gard din satul unei lacrimi
Atâtea amintiri și atâtea patimi
Cât poți să faci dintr-un pârâu
ocean.

Azi mai aprinzi o stea și o arunci
peste un umăr care știe că mai poate
Și antrenezi o mie de păcate
Să-ți fie bine
când va fi
atunci.

ANI LAIU

UN DRUM ALTFEL...

E-un drum altfel, mereu ne scrie,
Întoarceri nu-s în calendare,
Sunt mici popasuri în cărare
Prin ploi, iubire, bucurie,

Doar în poeme arde vie
Speranța prinsă-n buzunare;
E-un drum altfel, mereu ne scrie,
Întoarceri nu-s în calendare.

Pășind curați spre înserare,
Fără suspin, în armonie,
Cărăm în tâmple nostalgie
Din clipele de sărbătoare;

E-un drum altfel, mereu ne scrie…

AȘ BEA...

Aș bea de vineri până joi,
Să uit de tine și de toate,
De o vecină, lângă noi,
Ce-ți taie calea pe-nserate,

Ademenindu-te-n zăvoi
Cu două „mere” consacrate,
Aș bea tot vinul din butoi,
Să uit de tine și de toate;

Când un vecin cu umeri goi,
În piept cu verile-asudate,
Cosește singur la trifoi...
Mă-ncearcă-așa niște păcate,

C-aș bea de vineri până joi.

VASILE VAJOGA

EU VIN...

Eu vin din țara unde-s nori de fluturi
Tocmiți din leru-i ler și din văzduh,
Când dimineața răsturnată-n ciuturi
Își prinde roua-n bărbile de stuh.

Eu vin din țara unde-s miei de lapte
Cu zarea sprijinită-n vârf de plopi
Și unde,-n miriști, sub amurguri coapte,
Stă liniștea-nserării strânsă-n snopi.

Eu vin din toamna-n care iederi roșii
Aprinse ruguri împletesc în gard,
Când printre dealuri amuțesc cocoșii
Tot scuturându-și zalele de fard.

Eu vin din lunca trează-n nopți, nebună,
Cu sălcii de tăciune și blestem
Și unde caii se rotesc sub lună
Cu chingi și cu zăbale de poem.

Eu vin de pe tărâmul de niciunde
În care gârle curg, nepământești,
Ca-n apa vie să se scalde-n unde
Toți Feți-Frumoșii cărții cu povești!

DARIA DUMESCU

STRĂIN PE DRUM DE TAINĂ

Să-mi ierți nădejdea clipei
Când voi surâde iar;
În umblet de vâltoare
Învârtejită-n gânduri,
Vagabondând ca vântul
Prin muguri dând târcoale,
Vreau dorul sfânt, de-a pururi,
În dezmierdări să-l apăr.

Să-mi ierți nădejdea clipei
În lacrimă ascunsă.
Pământului pecete
Pun inima veșmânt,
În brațe curgă-mi norii,
Pe-obraji pistrui de stele
Ce mângâie lumina
Și-o mântuie-n alint.

De-mi ierți nădejdea clipei,
Mi-oi aminti de tine,
Străin pe drum de taină
La ceas de priveghere.
Când lampa-mi se va stinge
Tânji-voi după soare,
Stârni-voi sânziene
Tremurătoare-n lunci,

Sau, cine știe, poate
M-oi oploși în hohot
Sub țarina tăcută,
Iar de-oi simți răceala
M-oi încălzi aievea
Sub un noian de cruci;
Ori voi dormi în basme
Cu Feți Frumoși ce-n suflet
Mi-or da năvală-n veci,
Precum vin fluturi, noaptea,
Să îmi danseze-n dodii,
Sau, cine știe, poate,
În veșnicii de clopot,
Mi-or bate doar metanii
Adulmecând în dangăt
Venirea altei zodii.

.DANIEL BRATU

UN COPIL AMĂRÂT

~eram vara copil de pe prund
îţi vorbeam dintr-o
piatră cu-o fisă~

de lângă râu se înălţau pustnicii
cu ferestrele de nailon
pe care îţi scriam cu degetul poeme

~erai caldă eu eram un alt anotimp~
roţile maşinii se învârteau întotdeauna la fel
şi în colţul de foioase-al chindiei
eu intram tu ieşeai până la noapte bai bai

~erai toamnă apa demult peste dig
ne strigam amândoi fără voce~

venea mâlul se aşeza gram
cu gram pe capota albastră
tu tăceai eu pe dinăuntru tă...ce-am
făcut nu mai ştiu a trecut undă-n undă

~bătuse clopotul mă crezusem etern
până când m-a strâns cineva în bidon~

în urmă a fost totul şi totul în urmă e vid
ca şi cum aerul ar seca dacă mişti
acum plâng am auzit c-o să zbori
te aştept într-un zid cu icoane cântând

~şi uite-aşa s-a mai dus o poveste de vară:
pam-pam~

SANDA NICUCIE

CHIAR...

Eu sunt de-aici
și sunt de nicăieri
pitici
de mână vin cu zâna ieri
și-s galbeni toți
și mici
atât de mici.

Eu sunt de nicăieri
și sunt de-aici
trec licurici
ducând poveri
spre unde ce mai zici
chiar
ce mai zici?

Ce faci
ce ești
când taci
se-aud poveștile-n povești
și munții-mi toarnă vin în cești
ce vești mi-aduci
chiar
ce mai vești?

Pământu-i plat
și iernile sunt veri?
la porți îmi bat
tăcerile-n tăceri
iar visul s-a întors din flori în meri
și tu mai speri
chiar
ce mai speri?

GEORGE EFTIMIE

SĂ FIE VARĂ

Să fie vară? Mi se pare
Că nu avem atâta soare
Cât lumea largă l-ar aprinde,
Cât sufletu-ar putea cuprinde.

Să fie vară? Mai bat ploi
Cu grindină și frig la noi,
Cu ape care rup zăgazuri
Cu supărări și cu necazuri.

Să fie vară? Ce-ntrebare?
Simțim căldură și dogoare
Dar cât sunt eu de dur și calm,
Tot simt mirosul de napalm.

Să fie-o vară cu năpaste
Pe iarna sufletelor noastre?
Se-aude larmă, tărăboi
Și-ndemnuri clare la război.

Să fie vară? Vară nu-i,
Se-amestecă sticleții-n grui,
Se-agită lumea de nebună
Și crește-n case mătrăgună.

Să fie vară! Haideți, dar,
Să umplem sufletul cu har,
S-aducem flori, nu iz de-atom,
Omagiul puiului de om.

RADU GRĂDINARU

IUBIREA ACEASTA A NOASTRĂ

Iubirea aceasta e un fel de întâmplare albastră a mării
Mușcând furios din limanuri dezbrăcate de toamnă
Precum destrămarea în zbateri a cuvintelor în taina-nserării
Ori cum gonit de sub gene ochiul lui Horus la revoltă îndeamnă.

Iubirea aceasta e un fel de freamăt de nări de copil,
Visând că zboară în somnul dintre două mângâieri ale maicii sale,
Precum năpustirea de fluturi călărind luna în nopți de april,
La ora menită la care luceferii sorb necuprins din pocale.

Iubirea aceasta e un fel de driadă-femeie dintâi,
Țâșnind dintr-o coastă ascunsă în spinarea albă a vremii,
Precum umbra sufletului meu foșnind sub același călcâi
Poticnit într-un dor ce roiește fecund peste tâmplele serii.

Iubirea aceasta e un fel de poposire de frunze pe ace de ceas,
Ticăind îndărătul timpanului la auzul chemării tale de fată,
Precum evadați din clepsidra culcată între azi și ce-a mai rămas,
Tu și eu nemurind repetat ne-ntâlnim la răscruci de destin câteodată.

Iubirea aceasta a noastră un sentiment aidoma rătăcirii de sine,
Aidoma pietrei rezemate de valul rezemat de apusul rezemat de mine.

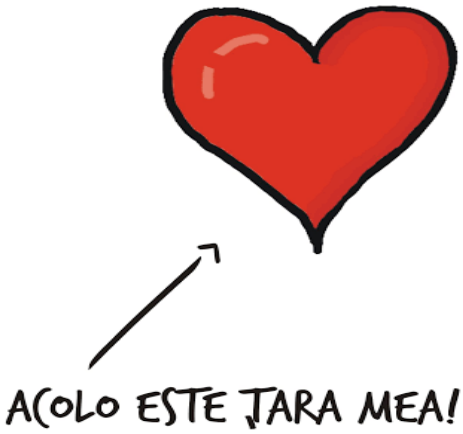

COSTIN ENACHE - realizator VATRA LUMINOASĂ, Radio România Actualități

BARONUL MÜNCHAUSEN

Reporterul - Domnule Münchausen, puteți fi de acord cu mine că minciuna poate aduce celebritatea, dar nu și... simpatia generală?
Münchausen - Pot, dar nu vreau!
Reporterul - De ce?
Münchausen - Pentru că în cazul meu e tocmai pe dos! Mie minciuna chiar mi-a adus și celebritate și simpatie. Și cred că sunt unic în literatură! Singurul personaj care minte de îngheață apele, dar pe care nu se poate supăra nimeni!
Reporterul - Așa e, nu zic nu, dar sunteți... împăcat cu o astfel de reputație?
Münchausen – Păi cum să nu? Vedeți, eu mă bucur și de celebritate și de apreciere... istorice aș putea spune!
Reporterul - Și care ar fi atunci secretul... succesului dumneavoastră la public să-i zicem?
Münchausen - Păi ar fi... cam două!
Reporterul - Ia s-auzim!
Münchausen - În primul rând „r”-ul graseiat...
Reporterul - A la Nicolae Gărdescu...
Münchausen - Poate vreți să spuneți „r”-ul lui Nicolae Gărdescu a la Münchausen...
Reporterul - Mă rog, să zicem...
Münchausen - ...Și pe urmă condiția!
Reporterul - Ce condiție?
Münchausen - Condiția... ca minciuna să fie gogonată! Și constantă! Eu n-am înșelat niciodată așteptările publicului întinându-mi prestanța cu adevărul! De-aia onor politicienii lumii voastre nu reușesc să mă copieze, deși sunt idolul majorității! Îi mănâncă-n fund uneori să mai spună și ce cred, ce gândesc ei cu adevărat! Minciuna trebuie respectată! Și cinstită indiferent de mustrările de conștiință ale unora! E nevoie... de predictibilitate! Dacă știi că vreun șefuț de partid… prețios să-i zicem, unul care aberează programatic, mai scapă din când în când și câte-un adevăr de netăgăduit, apăi atunci minciunile lui devin derizorii! Și nu-l mai crede, nu-l mai... susține nimeni! Nici când minte, nici când spune... pe bune!
Reporterul - Cu alte cuvinte... e mai bine să minți încontinuu?
Münchausen - Cu alte cuvinte... dacă nu poți să te abții să spui adevărul, e mai bine... să taci!
Reporterul - Dar dacă ziceți că dumneavoastră sunteți idolul majorității politicienilor, oare la rândul dumneavoastră simpatizați pe cineva din lumea... politicii mondiale? Din istorie, poftim!
Münchausen - Dar... desigur! Dar bine...înțeles! Dar... în niciun caz pentru ce-a scos pe gură!
Reporterul - Ca de pildă?
Münchausen - Ca de pildă... Nefertiti!
Reporterul - N...?
Münchausen - Da! Chiar așa! Păi dumneavoastră vă puteți închipui cât de frumoasă putea să fie femeia aia, dacă numai... reprezentarea chipului, căpățâna, deh, îți ia mințile?
Reporterul - Într-adevăr, am văzut-o și eu și...
Münchausen - E?

Reporterul - Aveți dreptate! Așa e. Logică simplă...
Münchausen - Sau Helmuth Kohl...
Reporterul - Așa...?
Münchausen - Păi dumneavoastră ați văzut ce mormânt simplu are? Și mai ales... unde?
Reporterul - La Speyer, nu? Rheinland-Pfaltz. Într-un parc! Aproape de gară...
Münchausen - Exact! Păi la ce-a realizat omul ăla la viața lui, să n-aibă... mausoleu, nu e ceva de admirat? Că mă gândesc c-a fost dorința lui...
Reporterul - Interesant!
Münchausen - Mie-mi spuneți?
Reporterul - Nu, zic așa în general.
Münchausen - A, și mai bine!
Reporterul - Da' acuma serios! Dintre minciunile dumneavoastră, chiar niciuna n-avea… vreo urmă de adevăr?
Münchausen - Știu și eu? Până la urmă nu sunt creația mea. Știu eu ce-a trăit… ori ce-a văzut Gottfried?
Reporterul - …August Bürger!
Münchausen - Pentru conformitate, da… Sunt puțini care știu numele autorului, felicitări!
Reporterul - Mulțumesc, dar să știți că nu sunteți singurul caz… mai celebru decât creatorul său!
Münchausen - Zău? Și cine ar mai fi?
Reporterul - Pinocchio, King Kong… George Simion…
Münchausen - Din câte știu eu, ăsta-i un personaj real!
Reporterul - Credeți?
Münchausen - Nu... știu ce să cred.
Reporterul - Credeți... că vă păcălesc?
Münchausen - Domnul meu, eu știu să mint, nu să fac pe detectivul! Ori pe filosoful. Dar.. dați-mi voie un pic: dintre toate gogonatele mele, dumneavoastră pe care v-ar fi plăcut… s-o testați?
Reporterul - Mie?
Münchausen - Chiar dumneavoastră!
Reporterul - Pe aia cu ghiuleaua!
Münchausen - De ce?
Reporterul - Tocmai pentru că nu-mi place să zbor! Dar într-adevăr, la cât de gogonată e, o încercare… cred că mi-ar da aripi!
Münchausen - Interesant!
Reporterul - Mie-mi spuneți?
Münchausen - Nu, tot în general…
Reporterul - Cu atât mai bine! Ă, baroane! Pot să vă spun „baroane"?
Münchausen - Da, puteți, dar n-aș vrea. Toată lumea îmi zice așa. Am simțit o legătură aparte cu dumneavoastră în interviul ăsta și mi-a plăcut cum ați început: „Domnule Münchausen"!
Reporterul - V-ați cam pierdut mâna! Asta nu e nici gogonată, nici… de efect!
Münchausen - Mnah! Vedeți? Cum spun adevărul, și cum tot vorbesc serios aici de… două-trei pagini, cam așa, cum se duce vraja…
Reporterul - Hm! Aveți dreptate!
Münchausen - Mie-mi spui?
Reporterul - Nu, zic așa, în general…

EPIGRAME CA-N RECLAME

ROMANȚĂ EMINESCIANĂ

La fel cu o crăiasă din povești,
Ce dulce ești, o, cât de dulce ești!...
Că doctor de eram, iar nu poet,
Spuneam mai simplu: Ai un diabet!

Vasile Vajoga

SPORTURI POPULARE

Din greu, spinarea ni se-apleacă
Trudind cu sapa şi cu furca,
Iar guvernanţii noaştri joacă
Absenţi, cu soarta noastră, ţurca.

Valentin David

AUTOEPITAFUL UNUI MANELIST

Sunt dus la groapă și jelit
Și-s foarte supărat, firește,
Dar nu fiindcă am murit,
Ci că dujmanii mei trăiește.

Petru Ioan Gârda

SFAT

Un război în căsnicie
Este lesne încheiat
Când ceri pace la soție
Și-i declari... război în pat.

Stelică Romaniuc

FLIRT

M-a fermecat c-un zâmbet juna
Şi-am întrebat-o la derută:
„Vrei să-ţi dau soarele sau luna?”
Ea mi-a şoptit discret: „o sută”.

Florin Rotaru

TĂRIE DE CARACTER

Aleargă după micul interes
Și oboseala-i face tot mai țepeni;
Poți să-i jignești, dar vara, mai ales,
Pe dăbuleni nu poți să-i scoți din…pepeni!

Nică Janet

EXISTĂ, TOTUȘI, LIMITE!

Poți face, printr-o bună propagandă,
Rahatul să miroasă a lavandă,
Dar, pentru omul bine informat,
Rahatul pute veșnic a rahat!

Laurențiu Ghiță

FUNCIARĂ

Mă frământă-ntruna gândul:
Cei ce azi trăim pe Terra,
Dacă ne-am vândut pământul,
Am rămas cu atmosfera?

Grigore Cotul

BINEFACERILE APARTENENȚEI LA UE

E-o binecuvântare
Cu statul paralel,
Că rufele murdare
Se spală la Bruxelles!

George Eftimie

SUNT BĂRBATUL SUPREM

Independent precum un crai,
Trăiesc cum vreau în viața asta,
Având programul meu de trai
Pe care mi l-a scris nevasta!

Ion Micuț

SOARTĂ

Toți românii sunt uimiți,
Ca-au ajuns săraci „pârliți”!
Și-acum altă supărare:
Toți suntem pârliți de Soare!

Mihai Vasile

LA O CONFERINȚĂ DESPRE TURISM

Îmi încep c-un sfat discursul:
- Precauți să fiți cu dusul,
Că-n Poiană urcă ursul
Iar în Deltă.. cade rusul.

Crăciun L. Alba

PRETENȚIA UNEIA

Lenea e cucoană mare,
Însă cere de mâncare,
Stă în pat cu evantai
Și pretinde în Dubai!

Elena Neacșu

BARCAGIUL

Bărcile pe mal sunt scoase,
Dunărea a cam secat
Și când apele sunt joase,
Eu trag targa pe uscat.

Tony Andreescu

CONSTATARE

Cusurul cel mai detestat
Îl ai când ții neapărat
Ca toți prietenii din jur
Să fie fără de cusur!

Laurențiu Ghiță

FEMEILE

Dăruite sunt cu nuri și grații
Și-s suave cum e iarba-n rouă,
De aceea, cred eu că bărbații
N-ar strica să aibă câte două.

Vasile Panfile

TEMERITATE

Îmi zise soacra din coțușcă,
Trecând prin codrul cu jivine:
„De ce ți-ai mai luat și pușcă,
Ceee... ai uitat că ești cu mine?”

Vasile Vajoga

NODUL GORDIAN

Mereu mai greu e an de an
Și traiul mai urât,
Căci nouă, nodul Gordian
Ni s-a oprit în gât.

Valentin David

DRUMUL CĂTRE ÎNALTA SOCIETATE

Terminase şi piscina
Din beton armat, solid;
Îi lipsea doar trambulina...
S-a înscris într-un partid.

Petru Ioan Gârda

UNUI VESNIC ÎNDRĂGOSTIT

Soața dragă l-a lăsat,
Nu c-ar fi un idiot,
Însă-i prea împrăștiat...
Are-amante peste tot.

Stelică Romaniuc

STATISTICI

În tinereţe, când eram holtei,
M-am bucurat şi eu din plin de viaţă
Şi am iubit vreo sută de femei
(Trei dintre ele chiar au fost de faţă).

Florin Rotaru

CĂLDURĂ FĂRĂ NUMĂR

În curte,-adică-n bătătură,
Vecina umblă-n bikinei,
Ea se topeşte de căldură,
Eu mă topesc de dragul ei.

Nică Janet

SPECIALIZARE

Ca lumea să n-o vezi în mod prea critic,
Și albul, negru să îl faci să fie,
Lucrează propaganda-n plan politic
Și marketingul în economie!

Laurențiu Ghiță

CAUZĂ ȘI EFECT

Am întrebat-o, astăzi, pe vecină,
Dac-a primit factura la lumină,
Și mi-a răspuns pe-un ton ușor isteric,
Că nu-i mai este frică de-ntuneric!

Grigore Cotul

SELFIE

Cum de la nudiști (se pare)
Poze-i trimitea pe bandă,
Nu părea dezinformare
Ci un fel... de propagandă.

George Eftimie

DARURI PESTE VEACURI

Voi, viitoare generații,
Vă dau, când n-am să fiu cu voi,
Epigramatice creații...
Să râdeți... când apar nevoi!

Ion Micuț

CONSECINȚE

Lumea e așa de rea,
C-a secat și Dunărea!
Și-o să aibă apă țara,
Importată din Sahara!

Mihai Vasile

PRÂNZUL

O friptură sângerândă
Am mâncat, e gol grătarul,
Soața a rămas flămândă
Și... mi s-a umplut paharul.

Crăciun L. Alba

UMBRELA

Umbrela este folosită
Atunci când plouă sau e soare,
Dar, la nevoie,-i mânuită
Să-ndrepte bine o spinare.

Tony Andreescu

DEDUBLARE

Nu-mi place lâncezeala nicidecum;
Mă duc și mă întorc, mă mișc intens
Și-n toate deplasările, în drum
Cu mine mă-ntâlnesc pe contrasens.

Vasile Panfile

CALAMITATE

E secetă-ncotro privești,
Încât, remarcă fetele:
Lui Toderașcu din Costești
I s-a uscat știuletele...

Vasile Vajoga

NU-I DE JOACĂ

Trăim un joc periculos,
Pe mulţi puterea i-a sedus:
Frumoşii tineri strigă „jos”,
Manipulaţi de cei de sus!

Valentin David

OPTIMISM

Va fi bine-n România
Şi vom prospera cu toţii,
Căci ne-nvaţă mafioţii
Să clădim democraţia.

Petru Ioan Gârda

CUPLU PE PLAJĂ

Soțu-a stat la umbră-n bar
Îmbrăcat doar în chilot
Și s-a ars la buzunar,
Iar soția... peste tot.

Stelică Romaniuc

CHIRURGULUI MEU

Deşi m-a operat atent,
Din nou să mă „deschidă” vine,
C-aşteaptă-un telefon urgent
Şi şi-a uitat mobilu-n mine.

Florin Rotaru

UN ZÂMBET ÎN MIJLOCUL VERII

De Maria, o vecină
Ce privirile ne-ncântă,
Pot să spun că e divină,
Însă, nicidecum… o sfântă.

Nică Janet

SECRETUL RĂZBOIULUI MODERN

Un neam needucat, luați aminte,
Se cucerește fără-a trage-un foc;
O dronă mai ratează niște ținte,
O propagandă cinică, deloc!

Laurențiu Ghiță

MECIURILE NAȚIONALEI

Sunt mândri spectatorii,
Progresul e real:
Puținele victorii
S-au terminat egal!

Grigore Cotul

TURISM CU SURPRIZE

Dubai (aflat pe-o rută cunoscută)
E sufocat de-atâți veleitari,
Că vine-aicea lumea mai avută
De pe la noi... copii de bugetari.

George Eftimie

CONCEPTE ÎN CĂSĂTORIE

Cei ce se-nsoară-a treia oară
Constat c-au mintea prea ușoară;
Dar mulți, de cinci sau șase ori,
Că ei precis sunt negustori.

Ion Micuț

AI vs. IQ

Modernizarea nu surprinde,
AI-u-acum e-o iminență,
Dar o tristețe mă cuprinde:
IQ-ul scade-n permanență.

Tony Andreescu

UN VOT HOTĂRÂT

Acasă n-am de gând să stau,
Dar stând cam prost cu numerarul,
Cu banul sigur n-o să dau,
Dar sunt decis să dau cu parul!

Valentin David

POTRIVIRE

Foarte-atentă la nuanţe,
Alianţa dominantă
A ales pentru Finanţe
O persoană... impozantă.

Petru Ioan Gârda

VIS ȘI REALITATE

Astă-noapte am visat
Că eram sărac lipit,
Iar de dimineață,-n pat,
Visul mi s-a-ndeplinit.

Stelică Romaniuc

TROCUL ÎN CĂSĂTORIE

Ameţit de băutură
S-a întors pe înserat;
Ea a dat niţel din gură,
El i-a dat... i-a dat... i-a dat...

Florin Rotaru

DUPĂ LEGE…

În miezul verii, nu-i mirare,
Conform cu legea din natură,
Prostia este mult mai mare,
Căci se dilată, de căldură.

Nică Janet

ARTA SUPRAVIEȚUIRII

Cum știe precis cum stă treaba,
Românul de rit bugetar,
El nu va munci pe degeaba
Nici chiar când o face-n zadar!

Laurențiu Ghiță

AMANTUL

Întotdeauna când putea
S-o șteargă-n plină glorie,
Amprenta lui o reținea
Salteaua cu memorie.

Grigore Cotul

AGLOMERAȚIE

Festivalul din Humor
Tare-a agitat confrații,
Că se-mping și vin de zor
La concurs... cu contestații.

George Eftimie

INFRAMODESTIE

În viața mea pe-acest pământ,
Eu am avut o soartă proastă,
N-avui cu ce și nici avânt,
Ținând o singură nevastă.

Ion Micuț

SCHIMBARE LA FAŢĂ

Politica îmi face greaţă,
Pe-aleşi de noi îi doare-n cot,
Căci s-au schimbat, rapid, la faţă...
La nici o oră după vot.

Valentin David

DRAGA DE SOACRĂ-MEA

Întâia oară simt iubire
(Mă rog, un fel de duioşie),
Văzând-o azi, cum nu-i sta-n fire,
Tăcută. Altfel, parcă-i vie..

Petru Ioan Gârda

SPOVEDANIA UNUI GINERE

Îi mulţumesc lui Dumnezeu
Că soacra nu-i cicălitoare
Şi mă închin pios, mereu,
Când îi aprind o lumânare.

Stelică Romaniuc

CU SOACRA PE HOLURILE SPITALULUI

Mă-nvârt de-o oră prin spital,
Găsii bufetul, Chirurgia,
Laboratorul principal,
Dar unde-i Eutanasia?

Florin Rotaru

O VARĂ ÎN SIGURANŢĂ

Pe plajă, cea mai caldă zonă,
Nicicând nu va cădea vreo dronă,
Căci eu şi soaţa, amândoi,
Luarăm soacrele cu noi.

Nică Janet

NICI O SCHIMBARE!

Indiferent de veac, de-orânduire,
Trecut-au două mii de ani degeaba,
Că, încă, rătăcita omenire
N-alege pe Iisus, ci pe Baraba!

Laurențiu Ghiță

COMPASIUNE

Îl duc pe soțul ei, săracul,
Și-atâta lume-l înconjoară,
Convinsă că va da de dracul
... a doua oară.

Grigore Cotul

PROFIL DE OM POLITIC

Nici demis, nici la comandă,
Pus la index precum știți,
Nu mai face propagandă,
Însă face... prozeliți.

George Eftimie

EXEMPLU DE URMAT

Maimuţa este mai cinstită
Ca personajele de vază:
Deşi pe faţă te imită,
Ea, totuşi, nu te plagiază!

Valentin David

UNEI TRĂSNITE

S-a rotunjit cu silicoane
La buze, fese şi „balcoane”
Şi-adună-n jurul ei o gloată,
Acuma, că-i aşa... „tunată”.

Petru Ioan Gârda

NICIO... PROPAGANDĂ

(extras de cronică la Festivalul Internațional de Grafică Satirică și Literatură Umoristică ,,UMOR LA… GURA HUMORULUI'', ed. a XXXVI-a, 24-26 iulie 2026)

Câteodată, îmi vine să fac propagandă unor festivaluri de umor și oamenilor care le-au făcut celebre, cel puțin pe partea asta, de literatură. Și chiar este nevoie. Pentru că propaganda, ca să prindă cât de cât, trebuie să se adreseze unor oameni deștepți, să fie autentică și colcăind de adevăr, cel puțin 100%. Ceea ce nu se-ntâmplă, ba chiar pare o blasfemie, de cele mai multe ori...

Gura Humorului, da - Festivalul de grafică satirică și literatură umoristică „Umor la Gura Humorului" este primul festival de literatură umoristică la care am participat, chemat fiind de Nelu Moldovan, organizator al Festivalului, fost primar de mare anvergură și succes al Mănăstirii Humorului, câteva legislaturi, pe atunci, în 2017. Bornă de vârf și temelie de templu, Festivalul era bogat și impresionant, chiar școală de urmat pentru multe alte festivaluri. Toate secvențele programului, începând de la jurizarea cea dreaptă, de sub balanța președintelui de geniu humorist, Cornel Udrea, cu prima cină de taină și cazarea pe la bogatele pensiuni ale Mănăstirii Humorului, cu împărtășania făcută de pomenitul fost primar pe la diversele noastre grupuri, cu excursii fabuloase, de la Cheile Bicazului până la Ipotești, de la cetatea domnească a Sucevei până la Mănăstirile Humorului, cu spectacole absolut memorabile, patronate de minunata și infinit regretata Carmen Veronica Steiciuc, de stirpe

eminesciană în tot, și de cei doi frați primari Ursaciuc și Moldovan, cu ospețele pantagruelice de la pensiuni, stâne și La Bomba cea poclitariană, cu atâți artiști și atâtea celebrități fără aere de vedete, care ne-au aplaudat premierile. A fost, ar spune multe guri, mai puțin humoriste. Iar semnele de rău și de chircire, sub evaporarea de fonduri culturale, prinse de molime și „binefaceri" de război, s-au întețit.

Anul acesta, anunțul a venit mai târziu, cu tema „Propagandă", soră bună cu „Fake-news"-ul de acum patru ani. Mai târziu, dar sigur și, deci, mai bine mai târziu. Așa am aflat, prin vocea deosebit de caldă și melodioasă a lui Constantin Moldovan, de premiile câștigate, de mine și de Sanda, fiind noi invitați la dorita sărbătoare a spiritului de lângă apa Humorului, laolaltă cu chitara, cum frumos m-a des cântat soțul Laurei Lungescu, Mihai, managerul Hohote-lor din Albeni - Târgu Jiu, în refrenele sale, interpretate la muzicuță ori ba. Mai mult ba.

La drum, Toyota a fâlfâit aripi de barză spre Bucovina de centru, apoi, fără Vasile Vajoga, ce-n loc de pensiune a prins un vârf de tensiune cu internare cu tot, ori Daria Dumescu, soție și soră medicală devotată, talentoasă și devreme acasă. Dintre pasageri, doar unul ce fost-a de bază, acid și pe fază, bunul moldovan, admirator fără rezerve de festival „Scârț - Umor", cu dinți noi, Gheorghe Bâlici, posesorul celebrei șepci. Cum care?... A lui Bâlici. Asta la dus, că la-ntors a fost altă poveste.

Tot mergând spre vest, prin Bucovina, ajunserăm la cel mai bun hotel din urbea cu pricina, Best Western Bucovina, de unde-am fugit în graba cea mare la Centrul Cultural, deși deschiderea se-ntâmplase deja, fără noi. Robert Galavan, cu o barbă mai respectabilă decât a lui Iorga, ne-a privit mustrător, iar Constantin Moldovan ne-a trimis să ne luăm o cafea. Caricaturiștii, în cerc, îi supuneau, deja, la diverse cazne, pe cei doritori și stătători la coadă și pe scaun. Majoritatea, epigramiști, desigur. De aici, m-a plesnit peste frunte un gând, reparatoriu, oarecum - ca la „Scârț-Umor" de anul viitor, atelierele să supună la munci epigramiștii care, la măsuțe, să încondeieze și ei, în catrene, câte un caricaturist celebru și feroce acum. Inclusiv pe vestitul Marean Fermecătoru`, zis și Marian Avramescu.

Când să ascult momentul umoristic al talentatului cant-actor Lucian Dragotă, prins și el în chingile graficienilor din fața Casei de Cultură, am fost deturnat spre o sesiune de comunicări telefonice de Marmacistul de Gardă, eternul jovial Adi Junghină, proaspăt întors din concediu,

cu tolba plină de povești. Așa că s-a făcut oarecum seară, am scăpat și momentul primei poze de grup, cu instituțiile de cultură în spate și-am avut timp de hălăduit spre La Bomba, pentru prima cină de taină a weekend-ului. Ajunși primii, am fost întâmpinați de amfitrionul Sorin Poclitaru, care mi-a oferit, văzându-mi chitara de greier burtos din spate, instalația de sunet pentru probe pe cont propriu, sperând c-o să renunț. Chiar dacă n-am reușit mare lucru, așteptările sale au fost înșelate, nebănuindu-mi el acerba-mi cerbicie și harnicul imbold de cântăreț, neîmblânzit nici de bucatele în valuri de pe masă. Cum Argentina în jurul lui Messi, întreaga adunare s-a învârtit în jurul mesei, clefăind și sorbind vârtos, pentru viitorul burtos, nederanjați prea tare de tacâmuri, ori de cântecele subsemnatului sau ale confratelui Lucian. Cum bine-i stă umoristului, ne-a dezmorțit drumul spre hotel cel Best și degrabă adormitoriu-n cearșafuri de alb infinit.

De dimineață, conform programului mai strict decât în letopisețele buzoiene, s-a fost pornită suflarea humoristă către Vama cea frumos încondeie-toare de ouă și strângătoare de păpuși, a Cătălinei și Letiției Orșivschi, într-un autocar cu cai verzi și electrici, carele a fost nevoit, pe motiv de blocaj rutier, să se furișeze pe un drumeag forestier destul de larg pentru tractorașul de stropit via lui Mihai Lungescu, dar cam strâmt pentru ditamai măgăoaia cu umoriști la purtător. Doar Moldovan a crezut că vom mai ajunge la destinație și așa s-a-ntâmplat, tribunul nost` trăgând efectiv autocarul după el, precum un bidiviu năzdrăvan.

La Vama, după ce am trecut pe lângă lăcașul de odihnă al bunului și hâtrului Om care-le-a fost Mugurel Sasu, am intrat cuvioși în sfânta Împărăție a Oului Inchistrit și Încondeiat, îngrijit fabulos de Letiția Orșivschi, dirijați fiind de bagheta cuvintelor Cătălinei Orșivschi, conferențiar cu talent și expresivitate, în ciuda întreruperilor glumețe ale lui Constantin (Nelu) Moldovan, care a fost propus să stea la colț, pe coji de ouă. Întrucât pe la Vama cojile de ouă sunt destul de scumpe, amfitrioana Cătălina a renunțat la pedeapsă, iar Moldovan a răsuflat ușurat, dar nu cu mult, fiind dumnealui un om cu greutate și inegalabil. La Păpușile de porțelan, am admirat bogăția nemaiîntâlnită de amintiri din copilărie și, bineînțeles, păpușile prezente, dintre care s-a remarcat o păpușă brunetă, mamă a trei copii. Înainte de poza de grup, IP Gârda a reușit să escaladeze nucul din curtea muzeului, fugind de cei ai locului, care mai aveau de completat expoziția cu ouă de la a(r)borigeni.

În autocar apoi, în drumul spre Parcul Ariniș, fapte de vitejie de la Scârț-Umor fost-au relatate, de către cei doi grațioși corifei, unul Moldovan, din Bucovina, iar celălalt oltean, din Bucovina oltenilor, Gorj. Observând această apropiere ad-hoc, am purces la scris, cu mici întreruperi, de-o bere două, la capăt de cursă, sub turn, unde Petronela-Vali Slavu (artista fotograf și premianta I de Humor la poezie), ne-a privit de sus și ne-a suprins privirile spre cerul ușor acoperit, într-o fotografie de colecție.

Pe drumul spre masa de prânz și puntea cu suspine legănată, Moldovan a încercat (și chiar a și reușit), apoi, câteva ghidușii grațioase, reușind să o înlocuiască, preț de câteva secunde, pe Sanda. Bine, mult mai grațios a fost mersul de arhimandrit al lui Petru Gârda pe puntea balansoar. Ori cel de marinar al comandorului Liviu Kaiter, care a vrut să se arunce în apă, la un moment dat, pentru siguranță, ori cel bine proptit în realitate al Loredanei Dalian. Ori cel desenat de Marian Avramescu. Ori al altora, bine legănați de Întâiul Pășitor ca Pelicanul Gârda, în graba-i spre han. Hanul Ariniș, un fel de „all inclusive”, cu de toate și la discreție. Plus o regulă, de bază, insolită dar extrem de justificată, se pare. Puteai să-ți iei să mănânci oricât, în limita aceleiași sume, dar erai penalizat dacă lăsai în farfurie mai mult de 100 g, în funcție de cantitatea risipită. N-a fost cazul. Cum nu mai era mult până la Festivitate, am fost îmbarcați în calul cel verde troian, care ne-a transportat electric la Best. Apoi, după un minim și binemeritat timp de relaș, ne-am întors, în același mod, la locul faptei, lângă Han, aproape de scena în aer liber, unde am fost prins în planșă de maestrul Leonte Năstase, oricât m-am zbătut.

La Festivitate, moderată de Lucian Dragotă, Marius Ursaciuc și Constantin Moldovan, totul a fost de nivel înalt, scena fiind cam la un metru și jumătate deasupra solului. Graficieni satirici și scriitori umoriști de anvergură au fost prezentați publicului, care i-a aplaudat cu generozitate. Palincarul (pseudonim grecesc) Radu Păcurar, președintele jurizor și cățărător Petru Ioan Gârda, cowboy-ul din Costești-Marlboro, Ioan Toderașcu, umoristul fără frontiere Gheorghe Bâlici, mereu surprinzătorul Dorin Ștefănescu, grațioasele principese ale umorului scris Petronela-Vali Slavu, Sanda Nicucie, Loredana Dalian, Cătălina Orșivschi și Laura Lungescu, botoșăneanul hâtru Nelu Mater, harnicul gorjean Mihai Lungescu, globe-trotter-ul profesor mizilean Laurențiu Bădicioiu și ultimul pe listă, cu voia dumneavoastră, subsemnatul, au citit și-au cuvântat plăcut, de s-a umplut poiana de dulceață. Cum prietenul Nelu Moldovan m-a prezentat drept Daniel Nicucie, i-am mulțumit și eu domnului Constantin Ursaciuc,

provocând oarecare confuzie, lămurită, spre final, când cei doi, Marius Ursaciuc și Constantin Moldovan, s-au îmbrățișat îndelung și cu tandrețe. Iar cum un alt prieten, făcut (cât de cât) cunoscut de „Bratu cu chitara”, a citit, din nou, după cum bănuiam, o poezie-madrigal, cu însușiri de șlagăr și refren, mi-am permis să îi dau replica versificată, concepută în telescaun, în același mod în care mă „cadorisise” și el, mai „anțărț” și fără supărare:

LUNGESCU CU... REFRENU'

Frumos e Festivalul din Humor,
Cu Moldovan ținând presus antrenu',
Dar vine-o vreme-n care, din popor,
E iar Lungescu. Care? Cu... refrenu'.

Sar umoriști ca-n valuri și-s buluc,
Graficieni ce-și lustruiesc desenu',
Chemați de prea cinstitul Ursaciuc
Și Doru. Care Doru? Cu... refrenu'.

Ospăț pantagruelic și deplin,
La Bomba s-a-mplinit, sfidând perenu',
Cu versuri spuse gratis de Sorin.
Și-apoi Mihai. Cum care? Cu... refrenu'.

Spre Vama, iar plimbați, prin pietre duși,
La Cătălina,-n brațe cu Edenu'
Din raiul ei cu ouă și păpuși,
Când, hop și Doru. Care? Cu... refrenu'.

De telescaun fost-am legănați
Și-am respirat, „halind” tot oxigenu',
De Todo, din Marlboro, înrămați.
Și de Mihai. Ei, care? Cu... refrenu'.

La Ariniș, la mesele de han
Protipendada și-a trântit jobenu'
Și-a mulțumit lui Nelu Moldovan.
Și-apoi și Doru. Care? Cu... refrenu'.

Festivitatea a-nceput în seara
Aceasta-n care artele vibrează
Și-ar fi venit și Bratu cu chitara,
Dar e Lungescu. Care? Nu contează...

Observându-i încântarea lui Mihai Lungescu, i-am promis continuarea duelului, după viitoarea sa replică. La propunerea lui Sorin Poclitaru, încântat și el de moment, am fost de acord cu chemarea la luptă dreaptă și a altor posibili combatanți între ei, cu inedite repercusiuni tipografice, până la următorul Festival Scârț-Umor, din 2027.

Premierea a continuat cu o puzderie de spectatori-premianți, apăruți la țanc, Marius Ursaciuc înmânând sute de diplome elevilor olimpici sau sportivi ai urbei. Impresionante momente și de aplaudat, așa cum au și fost. Cireașa pe tort, echipa de la Teatrul Tănase, Vasile Muraru, Valentina Fătu și Nicoleta Tănase, a smuls aplauze și scandări binemeritate din partea publicului, în mare parte adorator de Irina Loghin și Fuego.

La Cina Festivă, tot La Bomba poclitariană, mai îmbelșugată decât cu o seară înainte și cu vin - căpșunică de la domeniile regale ale lui Mihai Întâiul de Albeni-Gorj, recitalul muzical, aproximativ folk, a fost întrerupt de două concursuri de epigrame ad-hoc, unul cu două cuvinte de rimă obligatorii (ou și Ariniș - câștigători Loredana Dalian, Nelu Mater, Mihai Lungescu,

Petru Ioan Gârda), iar celălalt sub formă de reclamă epigramatică pentru La Bomba (câștigător Ioan Toderașcu).

Catrenele mele, scrise în grabă și printre melodii, n-au avut, desigur, nicio șansă:

DONATOR LA MUZEU
Un domn din Cluj, din plin frunziș,
La Vama-i astăzi demn erou,
De când ajuns e-n Ariniș
C-un singur ou.

RECLAMĂ
Veniți la Bomba, hai la pizzerie
Și cei ce-au fost, cum și acei ce îs
Cu capul gol și cei ce au tichie,
Să consumați toți porția... de râs!

Dimineața, ne-am luat la revedere, dându-ne întâlnire pe noi culmi. Nelu Moldovan, în sfârșit foarte bine dispus și-ntr-o formă de zile mari, ne-a îmbrățișat urându-ne drum bun. Și așa a fost, Toyota păstrându-și echilibrul mult mai bine la întoarcere, cu Ioan Toderașcu compensând greutatea lui Gheorghe Bâlici, care s-a ascuțit, în ultima vreme, mai ceva decât lupta de clasă, devenind arătos ca un crai de curte veche și admirat de ieșence cu soț măcelar. Totul a fost bine și la amiază cald, cu o excepție. Ioan Toderașcu cred că și-a uitat pălăria în tren, înainte de a coborî în Gura Humorului. Cine știe ce epigramist veșnic premiant mai apare...

Foto: Petronela-Vali Slavu, Ioan Toderașcu, Laurențiu Bădicioiu, Daniel Bratu

Daniel Bratu

NICĂ JANET

RĂZBUNAREA CELOR FOARTE MICI
Mereu mai răi, din an în an,
MICUȚII-n lume, fac paradă:
În casă, PURICI pe ecran,
Afară, VIRUȘII… grămadă!

Pe unii chiar că-i doare-n cot,
Dar noi, cei proști, muncim ca robii
Și, drept răsplată, peste tot,
La colțuri, ne pândesc MICROBII…

Când plouă, vin, în stol, spre seară,
Să sugă sângele, ȚÂNȚARII,
Și, cu un dor nebun de țară,
Întocmai, fac parlamentarii...

Cum suntem, într-un fel, bizari,
Când ne alegem șefii, zmeii,
Cei care-i fac, pe unii, mari,
Sunt, fără dubiu…MITITEII!

ALEXANDRU HANGANU

CLAUSTRATUL

Când bunul simț dezbracă
Pudoarea și decența,
Se-ndreaptă spre o cloacă
Ce-i e și penitența

Și-i clar că-ntre diluvii
De aere presate
E-o sumă de exuvii
Obscen edulcorate

De-o amintire dusă
La ce putea să fie
Și noua lui indusă
Reformă de prostie

De care nu-și dă seama,
Că-n mediul analitic
Îi este tată mama
Din grupul lui politic...

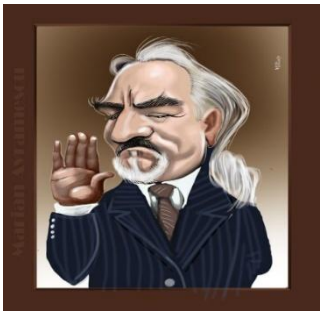

ADRIAN JUNGHINĂ, Bucureşti

LITORALUL ROMÂNESC - LOCUL UNDE MERGEM SĂ NE ODIHNIM... DEGEABA

Există oameni care merg la mare pentru a se relaxa. Românii merg însă ca să demonstreze că stresul este portabil. Pregătirea concediului începe cu celebra frază: „Anul ăsta mergem fără stres”. După care urmează două luni de certuri despre hotel, traseu, bagaje și dacă merită sau nu să luăm fierbătorul de acasă.

Drumul până la mare este un test de răbdare și filosofie. La fiecare zece minute apare întrebarea: „Mai avem mult?”, după încă zece minute, aceeași persoană întreabă: „Dar dacă o luăm pe celălalt drum?”, de parcă acum, în mijlocul coloanei, putem întoarce mașina și traversa câmpul.

Bagajele sunt un mister al fizicii. Plecăm șapte zile și luăm haine pentru două anotimpuri, încălțări pentru toate formele de relief și medicamente suficiente cât să deschidem o farmacie pe plajă. Singurul lucru pe care îl uităm este exact cel de care avem nevoie.

Ajunși la mare, începe adevăratul sport național: vânătoarea de șezlonguri. Românul îl vrea exact pe cel din primul rând, de unde valurile îi pot uda degetul mare de la piciorul stâng. Pe plajă primul care ajunge nu este răsăritul, ci prosopul. La ora șapte dimineața, găsești deja șezlonguri ocupate de prosoape care au mai multă viață socială între ele decât proprietarii lor.

Românul nu merge la mare ca să stea, ci merge să care valize, genți, saltele, colaci, mingi, găletușe, umbrele și o geantă frigorifică, din care ar putea fi aprovizionat un pluton militar întreg. După două drumuri de la mașină la plajă, concediul poate fi declarat încheiat din punct de vedere fizic.

Pe plajă există două categorii de oameni: cei care spun că apa este prea rece și cei care spun că este caldă, curios este că ambele categorii stau exact până la genunchi.

La fiecare cincisprezece minute trece omul cu porumbul. Nimeni nu știe de unde vine și unde dispare. Există teorii că iarna hibernează într-un lan de porumb și se trezește direct în iunie la Mamaia.

La prânz toată lumea merge la restaurant în același timp. Coada este atât de mare încât ai impresia că se distribuie gratuit apartamente pe faleză. După patruzeci de minute de așteptare auzi inevitabil replica: „Acasă mâncam mai repede”. Sigur că da... dar acasă nu puteai posta fotografia cu descrierea: „La vita è bella!”

Seara faleza devine cea mai mare paradă de modă. Toți se plimbă încet, fără destinație, dar cu convingerea că cineva îi admiră. Este singurul maraton din lume în care concurenții se întorc din zece în zece minute în același loc, doar ca să fie văzuți din celălalt sens. De obicei îi admiră doar vânzătorul de porumb care i-a văzut deja de cinci ori în aceeași seară.

La întoarcere toată lumea spune același lucru: „am cheltuit cam mult”, după două zile: „parcă mai mergea o săptămână”, iar după două luni începe căutarea ofertelor pentru anul viitor.

Poate că vacanță perfectă la mare nici nu există... dar dacă te întorci acasă cu zâmbetul pe buze și cu o poveste bună de spus, înseamnă că ai avut o vacanță frumoasă.

ANICA ANDREI - FRASCHINI

SURFEAZĂ SAU FACE NANI

(episodul al XVI - lea)

Zi de vară, până-n seară...

Mă trezesc cu noaptea-n cap. Ba nu, că lumina soarelui s-a trezit înaintea mea. Pisica Tigruța zornăie ceva, mă ridic, a dat jos o perdea și se alintă cu un clempuști. Accept cu resemnare, dar o cert cu amândouă degetele arătătoare și fără urmă de convingere.

Cobor, ah, repede ud florile. Pun de cafea. Curăț litierele. Topesc în gură conținutul unei lingurițe de polen de la Claudiea, ținut în congelator. Eliberez spre văzduh o insectă și mă gândesc ce să mai pun pe lista de cumpărături.

Cafeaua e gata, o urc la etaj, mă duș̦ez fără tragere de inimă, îmi aplic halatul.

Cobor când îl aud pe Sabin. Îi spun că plec la copii. Zice să-i las cheia, că are de mers la cumpărături. Zic că mai bine merg cu el, mă duce până undeva, să iau tramvaiul. De acord, dar, înainte de toate, vrea să-și administreze micul dejun. Beau cafeaua și mă îmbrac între timp. Îl aștept mult pe Sabin.

Ieșim, în sfârșit. Aerul frige. Mașina arde. Lăsăm portierele deschise. Degeaba. Îmi încing șezutul pe scaunul copilotului. Demarăm cu aerul condiţionat pe maxim. La început, aerul e cald... Pe bord se văd 40 de grade. Sabinul e fericit, lui așa îi place.

Constatând aglomerația din traficul de pe primele străduțe, decid să nu mă mai ducă Sabinul până la tramvai, că lui nu-i plac ambuteiajele, oricât ar fi ele de origine franceză... A înnebunit lumea, ce-i cu atâtea mașini, la o oră când toți ar trebui să fie prinși într-o activitate, pe undeva? Hai, să zicem ok, transportatorii! Dar ceilalți? Mai e și vacanță, oamenii nu sunt plecați? Nu, deloc! Parcările pline, șuvoi de vehicule, pe ambele sensuri.

Cobor la LIDL și comand un Bolt. Sabinul rămâne fericit, la cumpărături.

Intervalul petrecut cu nepoții este savuros, plin de inedit, ca de obicei. Îi asist cum se bălăcesc în butoiul cu apă de ploaie, mă înțeapă un pui de viespe, construim la Lego și alte mozaicuri magnetice sau nu, desenăm și eu obțin un A+.

Mă întorc acasă spre lăsarea serii, e tot cald. Se compactează nori cam închiși la culoare. Uşa e descuiată, dar Sabinul, nicăieri... Îl sun, nu răspunde. Sunt obişnuită. Poate doarme. Ritmul de viaţă al Sabinului este cu totul altul decât aş fi eu în stare să imaginez vreodată. Mă ocup de ale mele.

Mai târziu, când se aude doar muzica vecinilor petrecăreți, consider că ar fi momentul potrivit să încui ușa de la intrare. Sabinul, nicăieri. Îl strig sus, îl strig jos. Ies în curte. Ce să vezi? Un punct de lumină pare rătăcit după parbrizul camping-car-ului. Mă concentrez, luminița se mișcă ușor. Mă apropii. Zăresc ochelarii luminaţi ai Sabinului și înțeleg că are în faţă tableta. Că, dacă avea telefonul, ar fi răspuns. Sau nu. Cred că a dormit în căsuţa pe roţi. Așadar, când soțiorul meu nu e de găsit, trebuie să știu: surfează sau face nani în universul lui preferat, camping-car-ul. Autorăpire în toată regula.

IL SURFE OU IL FAIT DODO

Journée d'été, jusqu'au soir...

Je me réveille avant les poules. Pourtant, la lumière du soleil s'est réveillée avant moi. La chatte Tigrutza fait du bruit, je me lève, elle a baissé un rideau et joue avec une pince. J'accepte avec résignation, mais j'argumente avec mes deux index et sans la moindre trace de conviction.

Je descends, ah, arroser rapidement les plantes. Je fais du café. Je nettoie les bacs à litière. Je fais fondre dans ma bouche le contenu d'une cuillère à café de pollen de Claudiea, conservé au congélateur. Je libère un insecte dans les airs et je réfléchis à quoi d'autre mettre sur la liste de courses.

Le café est prêt, je l'emmène à l'étage, je prends une douche à contrecœur, j'enfile mon peignoir léger.

Je descends quand j'entends mon Sabin. Je lui dis que je vais chez les enfants. Il dit de lui laisser la clé, parce qu'il doit faire du shopping. Je lui dis que je ferais mieux de l'accompagner, il m'emmènera quelque part, d'où prendre le tram. D'accord, mais avant tout, il veut gérer son petit-déjeuner. Je bois mon café et je m'habille en attendant. J'attends longtemps le Sabin.

Nous sortons enfin. L'air brûle. La voiture est en feu. Nous laissons les portes ouvertes. En vain. Je réchauffe mon derrière dans le siège du copilote. On commence avec la climatisation au maximum. Au début, l'air est bien chaud. 40 degrés sont visibles au tableau. Le Sabin est content, il aime ça.

Constatant l'embouteillage dans les premières rues, je décide de ne plus laisser le Sabin m'emmener au tram, car il n'aime pas les embouteillages, même s'ils sont d'origine française...

Le monde est-il devenu fou, avec tant de voitures, à un moment de la journée où les gens devraient être entraînés dans une activité, quelque part ? Allez, disons ok, les transporteurs ! Mais les autres ? C'est encore les vacances, le monde n'est pas parti ? Non, pas du tout ! Parkings complets, flux de véhicules dans les deux sens.

Je descends à LIDL et je commande un Bolt. Le Sabin reste heureux, faire du shopping.

Le temps passé avec les petits-enfants est savoureux, plein de nouveauté, comme d'habitude. Je les regarde patauger dans le baril de pluie, je me fais piquer par un bébé guêpe, on construit avec des Legos et autres mosaïques magnétiques ou pas, on dessine et j'obtiens un A+.

Je rentre chez nous vers le soir, il fait encore chaud. Les nuages un peu sombres sont compactés. La porte n'est pas fermée à clé, mais le Sabin n'est nulle part... Je l'appelle, il ne répond pas. Je suis habituée. Peut-être il dort. Le rythme de vie du Sabin est totalement un autre par rapport à ce que je pourrais imaginer. Je commence à m'occuper de mes affaires.

Plus tard, quand on n'entend que la musique des voisins qui font la fête, je pense que ce serait le bon moment pour verrouiller la porte d'entrée. Le Sabin, nulle part. Je l'appelle en haut, je l'appelle en bas. Je sors dans la cour. Que voir ? Un point lumineux apparaît derrière le pare-brise du camping-car. Je me concentre, la lumière bouge légèrement. Je me rapproche.

Je vois les lunettes du Sabin et je comprends qu'il a la tablette devant. Car s'il avait le téléphone, il aurait répondu. Ou pas. Mais je comprends bien. Alors quand mon mari est introuvable, je vais dorénavant savoir : il surfe ou il fait dodo dans son univers favori, le camping-car. Auto-enlèvement à part entière.

SCÂRȚ

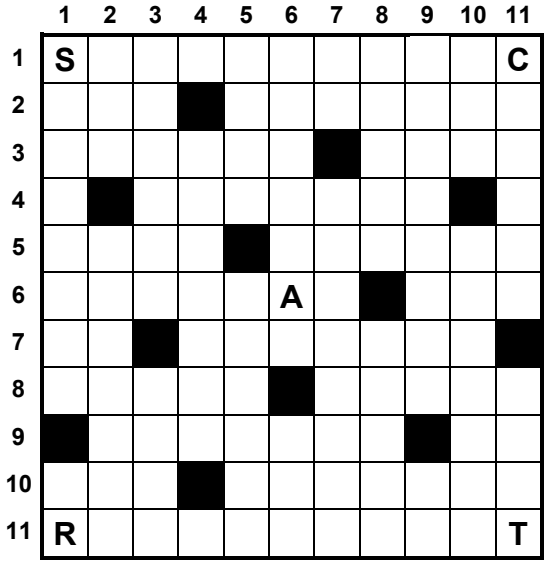

ORIZONTAL: 1) Moment aniversar. 2) Succes major la o lansare de carte – Om de viitor. 3) Finalizată pe post de extremă – Are bătătură la vedere. 4) Degradat în ultimul hal la băutură. 5) Linie directoare pentru sectorul de stat – Încălțăminte sport (pl.) 6) Instrument muzical de percuție sud-american – Corp ceresc admirat de pământeni. 7) Ne dau savoare, fiind ținute la soare! – Element periferic. 8) A face pronunțare în urma dezbaterilor – Prezentat la timp. 9) Intrat în detaliu – Înscrise la campionatul mondial! 10) Formulare tip pentru aprobări – Făcută fiartă. 11) Intrat într-o nouă casă.

VERTICAL: 1) Om cu pregătire pentru a trece la cursuri – Preț ridicat ... la produse! 2) Se ține după un vârf percutant – Plătite pentru manajul casnic. 3) Domeniul în care fiecare e pe drumul său – O mână de paie. 4) Ajutor pentru cei din câmpul muncii. 5) Una care face pe sfânta – Pustiu de bine. 6) Deplasat la un cuplaj – Slogan repetat pentru cei care visează ca un copil. 7) O bucată de pește... ales – Trecut cu greu printr-un proces de divorț. 8) Unu care face curățenie ... în farmacie – Întoarcerea la sentimente mai bune. 9) Aflat în domeniul statului – Totul e clar, cu cele adăugate înainte! 10) Adaus la produsele din carne – Aleșii neamului . 11) Tare de cap – Pătură pe timp friguros.

Dicționar – MARACAS

Ion MAZILU – Ploiești

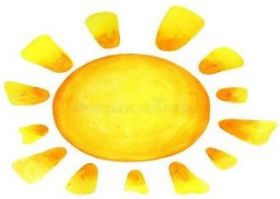

UN PRIETEN SE DESTĂINUIE

Când plictiseală-i într-un fel
Și la TV sunt doar reclame,
Îl sun pe Bâlici, dar și el
Îmi spune iarăși epigrame.

OBSERVAȚIE

Beau un pahar sau două, trei,
Creându-mi starea mea de bine,
Când mă-ntâlnesc cu-amicii mei
Și mă îmbăt când n-am cu cine...

CATREN

În țara unde-a fi sau a nu fi
Depinde mult de clanuri banditești,
Când nu lucrezi, nu ai cu ce trăi,
Iar când lucrezi, n-ai timp să mai trăiești!...

UNUI EPIGRAMIST

Grupajul său, cules cu-aldine,
Mă face, c-un anume rost,
Să văd că scrie tot mai bine...
Ca unul care scrie prost.

ÎNȚELEPCIUNE

Pe Facebook, unde sunt destule stele
Și încă-apar atâtea, mii și mii,
Eu m-am gândit să nu citesc prostii;
Mai bine să le scriu pe ale mele...

FABULĂ BARBARĂ

Umblă-un Porc prin stână beat
Și înjură îndrăcit,
Că aici nu-i respectat:
Nimeni nu i-a grohăit!

EPITAFUL UNUI MANELIST CULT

M-au dus la groapă doar dușmani
Ce unelteau de zeci de ani,
Să-mi plângă la mormânt taraful,
Să-mi cânte Gârda epitaful.

CÂND "NOROCUL" TE INSPIRĂ...
(variantă)
Pe buda de lemn din grădină
A scris un confrate distrat
O maximă neolatină:
VENIT. NU VĂZUT. ȘI CĂLCAT!

PLAJĂ DE NUDIȘTI

Sânziene preafrumoase,
Amărându-mi clipele,
Nurii veseli, rușinoase
Și-i ascund... cu-aripile.

VEȘNICUL PREMIANT, LA JUDECATA DE APOI
La Marele Județ cumva de-l cheamă
Pe-acest confrate-al meu de epigramă,
El va pofti, cu maximă decență,
Un Premiu pentru-ntreaga Existență.

Gheorghe Bâlici ***Ion Diviza***

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna august 2026, având tema **„VARĂ PLEACĂ! VARĂ VINE?”**, juriul a stabilit următorii câștigători:

➢ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, Nae Bunduri, Janet Nică, George Eftimie, Laurențiu Ghiță, Tony Andreescu, Victor Bivolu, Grig Dobreanu, George Ceaușu, Constantin Bidulescu;

➢ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, George Eftimie, Constantin Bidulescu.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț” nr. 35/169, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs:

VARA VINE
Venise vara, cum se vine,
Cu soare mult și cu albine,
Cu plaja plină de viagra,
Cu tot mai multă alba neagra,
Cu viespi cu trupul deșirat,
Cu trântori angajați la stat,
Atenți plimbându-și importanța
Pe plaja veche la Constanța,
Sunt tineri care par să fiarbă
Că nu prea e pe plajă iarbă,
Și e nisipul arzător
Și praf necorespunzător,
Se plâng că apa e sălcie,
Iar la Nibiru sărăcie,
Dar dacă n-ai vreun handicap,
Mai poți cumva să-ți faci de cap,
Pe malul mării, la arene,
Mai poți visa să vezi sirene,
Ce par frumoase, de ispravă,
Cu pești ce ți le-aduc pe tavă,
De ai noroc și capital
E drumul liber... spre spital.

George Eftimie

ANOTIMPURI
Vara vine, vara trece
N-am cu cine mai petrece;
C-a plecat și vara asta
Și-am rămas doar cu nevasta.

Grig M. Dobreanu

PLOI DE VARĂ

- Ploaia, astăzi, iar porneşte
Şi nevasta mi-a plecat.
E așa când se grăbeşte,
Nici umbrelă n-a luat.

- N-are rost o supărare
Dacă ne gândim puţin,
Cum umbrelă ea nu are,
Intră în vreun magazin.

- Asta e adevărat,
Dar nu pot, așa mi-e felul,
Tocmai d-aia-s supărat -
A luat şi portofelul.

Constantin Bidulescu

VARA VINE, VARA TRECE
Cât e vara, berea rece
Curge-n valuri, fără frâne,
Vara, în curând, va trece,
Setea, însă, va rămâne.

Janet Nică

GHINION
Asta pare soarta mea
Și mă supără oleacă,
Soacra e ca vremea rea:
Iarna vine, toamna pleacă!

Nae Bunduri

CÂND VARA TRECE

Când vara trece și privești în zare,
Aștepți o ploaie, un fior de vânt,
Dar toamna vine cu căldură mare
Și arde tot ce crește în pământ.
În loc de must și vin în poloboace,
Avem un aer parc-am fi-n Sahara,
Iar gospodarii nu-și mai pun cojoace,
Se plimbă în bermude ca și vara.

Bunicul, murături ar vrea să pună
Dar gogoneaua-i coaptă iar pe vrej,
Deși e toamnă-n calendar de-o lună,
Nu vezi în zare nori sau vreun vârtej!
Ne-am pus speranța-n roade și-n recolte,
Că-n guvernanți... Doar Dumnezeu cu mila!
În țară, ici și colo, sunt revolte,
Dar când ceri drepturi, îi apucă sila!

E pârjolit pământul de căldură,
Iar debitul pe Dunăre e critic,
Căci vara pe sfârșite-i tot mai dură,
Dar rezistăm cu flerul mioritic.
Miniștrii vor măsuri de redresare
Că-i secetă și la bugetul țării,
Dar vara asta, pot să pun prinsoare,
Vor mult mai mult, pe iaht, în largul mării!

Mirela Grigore

LA PROMENADĂ

Pot spune că îmi convine
Când ziua-i caniculară,
La Mall merg, unde-i mai bine
Și-am la berărie-o „vară"!

George Ceaușu

PREVIZIUNI

M-am asigurat, e-o doamnă,
Nu s-ar face de rușine
Să ne spună că în toamnă,
Vară pleacă... vară vine.

George Eftimie

VARA ÎNCĂ NU PLEACĂ

Dimineaţa pe răcoare
Roua-n iarbă lăcrimează,
Fluturii încep să zboare,
Zi toridă iar urmează.

Seceta cuprinde ţara,
Pe câmp ies secerători,
Macii-nsângerează vara,
Dor de iarnă-am, uneori.

Versurile terminând,
Cu o bere de la gheaţă,
Pe-un maestru apelând,
Un novice încă-nvaţă.

- Poeziile-s uşoare
Sensul ca să nu se piardă
Citindu-le fiecare
Versurile să îl ardă.

- Sper că nu sunt nerozii
Dar n-am înţeles deloc,
Să pun foc în poezii?
- Nu... ci poezii în foc.

Constantin Bidulescu

CĂLDURĂ MARE, MONȘER!

Am fost cu secretara la Mamaia,
În week-end-ul trecut, canicular;
Aflând nevasta, însă, după aia,
Tot restul verii-a fost incendiar!

Laurențiu Ghiță

BĂTĂUȘUL DE SERVICIU

Cum vara-şi domoli cărbunii,
Bătui, ca tot românul, prunii,
Azi, nucu-mi bat şi-n vremea asta,
Constat că-mi tremură nevasta.

Nică Janet

VARA PLEACĂ

Ne pleacă vara și din nou
Se fac nostalgicii ecou
Regretelor, ce orgiac
Agită fluturii-n stomac.

Ne pleacă vara, fir întins,
Rămâi cu doru-n piept pretins
Că-ncet, încet, din deal, din vale
Se-adună amintiri letale.

Și vine toamna,-ți bei tainul
Cu vara bună-a lui vecinul,
Venită pe neașteptate
De peste baltă, zis din State.

Dar dup-o singură cinzeacă
Aud că și aceasta pleacă,
Văzând că nu-i curent, firescu
La fel ca-n era... Ceaușescu.

George Eftimie

LUNGA VARĂ FIERBINTE
Valuri de călduri vin iară,
Cerurile se aprind
Mi-aș dori altfel de vară,
Dar nu știu dac-o mai prind.

Grig M. Dobreanu

VARA LA BLOC
Soacra s-a mutat la mine,
Că-i caniculă la țară;
Dar Răpciune-i pe coline,
Însă toamna... e tot vară!

Mirela Grigore

VARA LA MARE
Unele, ca să petreacă,
Vila mea, cum e la mare,
Vară vin și toamna pleacă
(Mă refer la „verișoare”)

Nae Bunduri

DEZAMĂGIRE
Trece vara, vine vinu’,
Vremea este tot mai rece,
Însă vara lu’ vecinu’
Pe la mine nu mai trece.

Nică Janet

SUNT GAZDĂ
De când la mare m-am mutat,
Ce vânzoleală-i pe la mine:
Acum sunt foarte căutat
Și unul pleacă, altul vine.

Tony Andreescu

VARĂ (VERIȘOARĂ)
Vara pleacă, nu mai vine,
Gol e locul lângă mine.
Singur beau și greu oftez
Și mi te... imaginez!

Victor Bivolu

LA VÂRSTA A TREIA
Azi când vipia planetei
Ne-a topit, așa stă treaba,
Îi făcuse umbră fetei,
Însă i-a făcut... degeaba.

George Eftimie

VARĂ FIERBINTE!
Criză de guvern, căldură,
Deci, chiar dac-am transpirat,
Vara asta foarte dură
Sincer, ne-a cam înghețat!

Laurențiu Ghiță

N.R. - Tema de concurs pentru luna **septembrie 2026** este: **„CU FRUNZĂ, FĂRĂ FRUNZĂ”** *(poezie umoristică - două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică satirică - un desen);* Termen: **15.09.2026**

Iubiți cititori, o ușoară și trecătoare indispoziție gazetărească a mea a făcut ca, luna trecută, rubrica de față să fie realizată de către redactorul șef al revistei noastre. Și... a ieșit o „Poștă" foarte reușită. Numai că de atunci mi-a rămas în sertar un manuscris interesant, redactat pe computer, dar nesemnat. Faptul că eu bănuiesc autorul, dar nu am certitudinea paternității textului, nu-l pot atribui nimănui. Și, totuși, avem de a face cu un soi de cultă băşcălie vizând magia poveștilor noastre. Iată ce ne scrie distinsul nostru corespondent, care-și începe producția parafrazându-l pe Marin Sorescu:

SAREA ÎN BUCATE

Ispirescu n-a existat. A existat doar o Țară a Poveștilor în care domnea Marele Crai cu barba-ncâlcită. Nu știu de ce, dar craii de prin basme nu-și prea piaptănă bărbile. Chestie de gust, treaba lor!... Ei, bine, acest Crai, care dorea să-și asigure succesiunea dinastică, le convocă pe cele trei fete ale sale în fața Divanului, pentru a le testa de față cu întreaga Curte, iubirea lor paternă:

-Aprod!... Să intre fiica mea cea mai mare, cea cu părul ca pana corbului și cu ochii ca iarba câmpului. Ia, spune, fata tatii, cât de mult mă iubești tu? Ia-n s-aud...

- Eu, tată, te iubesc întocmai ca mierea prisăcilor și ca nectarul tuturor florilor din regat!

- Ptiu, trădare! Aprod, dă-o afară, iar tu, diece, scrie hrisov c-o dezmoștenesc. Pune pecetea, logofete! Auzi!... Ca mierea! Pe mine, care am de cinci ani diabet! Că ce-mi zise Marele Vraci, pre carele cu cheltuială l-am adus din Țara Nemțească: „Eiii, măăăriiia taaa, duuupă câât de mierooos zâmbeeești, ai siiigur diabeeet! Ehei, boaaală regeaaască, a avut-o și priiințul Cantemiiir Mitiiică de Moldooova!" Să intre fata mea cea mijlocie, cea cu părul ca arămiul toamnelor și cu ochii ca tăciunii din vatră:

- Tu, fiica mea cea mijlocie, cât de mult mă iubești?

- Păi... eu te iubesc ca zahărul de Bucecea, din sfeclă românească, gustul copilăriei!

- Afară și tu! Te-am scos de la inima mea! Carbohidrații rafinați ridică mai mult glicemia decât mierea de albine! Deci, aut! Diac, scrie uricul. O dezmoștenesc și pe asta! Să intre și mezina, cea cu părul ca spicul grâului copt, și cu ochii ca azurul cerului,

- Tu, nădjdea mea, cum mă iubești?

- Eu, Mărite Crai, te iubesc precum sarea în bucate!

- Cuuum? Și tu... bruto? Ai uitat că de zece ani sunt hipertensiv și țin un strict regim hipoclorurat? Diac, trece-o tot la dezmoșteniți și du actul la cancelaria domnească! Da'ce naiba fac acum?... Ce mă fac?... Voi juca o ultimă carte! Îl mai am pe baistrucul de fii-miu, cel de care nu s-a prea prins cartea. Cred că acum meșterește ceva în garaj, că numai ce-l văzui coborând în curte cu cu niște șurubelnițe în mână. Pe el l-am testat încă de ieri și știți ce mi-a zis? „Tată, eu pe tine te iubesc precum o partidă de pescuit știuci prin bălțile Bacăului." Ei, așa mai da!!! Pohta ce-am pohtit-o io!

Mulțumim celui care a dorit să rămână anonim cu aceste savuroase rânduri și abia așteptăm să-și dezvăluie numele real pentru ceea ce ne scrie.

DEOCAMDATĂ, NU! pentru Nae Jalbă din Piatra Neamț, Eugen Uricariu din Roman, Titi-Costel Ciorap din Iași. Da, ați citit bine: DEOCAMDATĂ, nu! Asta înseamnă că pe viitor, făcând progrese literare, aveți șanse destule să apăreți în revistă; noi vă așteptăm cu tot dragul.

Iar ca întotdeauna, redacția revistei e onorată să vă numere printre corespondenți, să vă dorească multă inspirație și, celor care sunt în concedii, zile plăcute.

Al dv, ca de obicei, P OSTASU, adică V.Vajoga

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU
Păstorel

CÂNTECE DE OSPICIU

MONDENUL

Din fundul mării, dansatori
(Scheletul este de rigoare),
Pe valuri sar de-atârea ori
Și se întind pe țărm, la soare,

Dar liniștea venind afonă,
În fundul apei, în picioare,
Ei casc, lăsând să se strecoare
Monom de pești prin maxilare.

O, moartea lor e monotonă.

POETUL

În fundul câmpului de-aici,
În nopți de toropeli mocnite,
Plesnesc harbuji și ies pitici,
Cu bărbi ca mături încâlcite.

Ei au în traistă stele mici,
În apa mării pescuite
Și mână turmi de licurici
Spre peșterile lor vrăjite,

Cu diamante-n stalactite.

ALCHIMISTUL

Am căutat metalul rar,
În eprubete și retorte
Și, în lumini de chilimbar,
Pândeam a elfilor cohorte.

Când focul viu din policandre
Ilumina solar castelul,
În diafane salamandre
Femeii i-am găsit modelul.

Prin mine, focul va să piardă
Planeta voastră rea și lașă,
Căci vreau, cu lupa-mi uriașă,
S-aprind pământul tot - să ardă.

CĂLUGĂRUL
(din vechiul schit)

Am văzut pe dracul roș
Care inimile spurcă,
Cu picioare de cocoș
Și c-un bou bălțat în furcă.

Bici avea, din șerpi aprinși
Și-n cuptor, la fierărie,
Chiuia cât șapte inși
Și juca de bucurie.

Căci în chin se văicăra,
Ca în flacăra Gheenii,
Pe când Dracul chiuia,
Doctorul și gardienii.

DE LA CITITORI CĂTRE CITITORI

Numărul anterior, din iulie 2026, al revistei SCÂRȚ!, a ajuns la cititori/cititoare! Drept dovadă, cele două fotografii, selectate din cele câteva sute primite, mai jos:

TIȚA TOPALĂ, 9 luni și 87 de ani, Iași

CLARA ILIE, 9 luni, București